

Survival Team DeBlokhuispoort

1991 - 2012

De belevenissen van de boys van "De Blokhuispoort" De boys waren al vanaf 1991 te vinden in de wildernis van de ongerepte natuur van de Hooge Veenen in de Belgische Ardennen. Vele spannende avonturen waren er beleefd en hier staan de belevenissen van Survival Team Blokhuispoort uit Leeuwarden. Survival ook wel overlevingstocht, is een ruige tocht door liefst nog ongerepte natuurgebieden. Zo'n tocht komt het best tot zijn recht als de uitvoering op een zo primitief en natuurlijke wijze plaatsvindt, met zeer beperkte hulpmiddelen. Alleen het hoogstnoodzakelijke gaat mee. Dit alles geldt echter ook voor een outdoor tocht, alleen deze is minder ruig maar toch grensverleggend. Oud personeel van de Blokhuispoort zocht het ruige gebied op in de Ardennen.

Colofon

Dit E-book is een verzameling van teksten en afbeeldingen die op de website van Museum Blokhuispoort staan. Er zijn een aantal bronnen die wij niet kunnen achterhalen. Het is ook mogelijk dat er verhalen zijn die niet geheel volgens de geschiedenis zijn geschreven. Er zijn vele teksten in een oudere stijl geschreven en deze teksten zijn niet aangepast. Heeft u correcties op dit E-book, dan willen wij dat graag aanpassen. Kopiëren is strafbaar, rechten van afbeeldingen en teksten zijn met toestemming geplaatst. Wilt u materiaal gebruiken, vraag toestemming en plaats de bron van het materiaal dat u wilt gebruiken. Museum Blokhuispoort is niet aansprakelijk voor schade die is of dreigt te worden toegebracht en voortvloeit uit of in enig opzicht verband houdt met het gebruik van teksten, de webpagina of met de onmogelijkheid de webpagina te kunnen raadplegen. Museum Blokhuispoort is een onderdeel van Stichting Blokhuispoort die geheel uit vrijwilligers bestaat. De E-books van Museum Blokhuispoort worden gratis aangeboden.

E-book: Survival Team DeBlokhuisPoort

Uitgegeven: januari 2022

Museum Blokhuispoort

www.blokhuispoort.nl

Inhoud

Colofon	1
Survival Team Blokhuispoort	3
1991 Survival Team Blokhuispoort.....	4
1993 Survival Team Blokhuispoort.....	4
1996 Survival Team Blokhuispoort.....	5
1997 Survival Team Blokhuispoort.....	5
1998 Survival Team Blokhuispoort.....	7
1999 Survival Team Blokhuispoort.....	9
2000 Survival Team Blokhuispoort.....	11
2001 Survival Team Blokhuispoort.....	13
2002 Survival Team Blokhuispoort.....	15
2003 Survival Team Blokhuispoort.....	16
2004 Survival Team Blokhuispoort.....	16
2005 Survival Team Blokhuispoort.....	19
2006 Survival Team Blokhuispoort.....	21
2007 Survival Team Blokhuispoort.....	24
2010 Survival Team Blokhuispoort.....	26
2012 Survival Team Blokhuispoort.....	30
Video verslagen Survival Team Blokhuispoort.....	32

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hooge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door [Johannes Langohr](#).

De belevenissen van de boys van "De Blokhuispoort"

De boys van de Blokhuispoort waren al vanaf 1991 te vinden in de wildernis van de ongerepte natuur van de Hooge Veenen in de Belgische Ardennen. Vele spannende avonturen waren er beleefd en hier staan de belevenissen van Survival Team Blokhuispoort uit Leeuwarden. Survival ook wel overlevingstocht, is een ruige tocht door liefst nog ongerepte natuurgebieden. Zo'n tocht komt het best tot zijn recht als de uitvoering op een zo primitief en natuurlijke wijze plaatsvindt, met zeer beperkte hulpmiddelen. Alleen het hoogstnoodzakelijke gaat mee. Dit alles geldt echter ook voor een outdoor tocht, alleen deze is minder ruig maar toch grensverleggend. Oud personeel van de Blokhuispoort zocht het ruige gebied op in de Ardennen. Tijdens de uitvoering van dit soort tochten liep je tegen de gekste dingen aan. Zoals bijvoorbeeld bij het bouwen van touwwerk, oriëntering met kaart en kompas, Abseilen, een bivak bouwen en noem maar op. Vele jaren werden wij begeleid door Hans Langohr, survival gids. Hans is zeer kundig en kent de natuur op zijn duimpje. Als survivaltrainer is hij bekend met het omgaan met mensen onder moeilijke omstandigheden.

- Allemaal ver weg van thuis, in een vreemde omgeving.
- Middenin de "ongerepte natuur" met "niets" op zak.

Survival ook wel overlevingstocht, is een ruige tocht door liefst nog ongerepte natuurgebieden. Zo'n tocht komt het best tot zijn recht als de uitvoering op een zo primitief en natuurlijke wijze plaatsvindt, met zeer beperkte hulpmiddelen. Alleen het hoogstnoodzakelijke gaat mee. Dit alles geldt echter ook voor een outdoor tocht, alleen deze is minder ruig maar toch grensverleggend. Is het een survival of een ontbering weekend? Geen van beide, maar wat is het dan wel? Allereerst een verklaring voor het woord 'outdoor'. Outdoor kan vertaald worden in 'buitenshuis'. De betekenis die aan dit woord gegeven wordt, is: het in de natuur, met gebruikmaking van die natuur, bezig zijn met lichamelijke activiteiten, waarbij de grenzen van het eigen kunnen verkend worden. Veel groepen voelen zich aangetrokken tot dit avontuur. Maar niet iedereen realiseert zich wat het allemaal inhoudt. Velen hebben daar wel een idee over, maar het pakt vaak toch anders uit zoals ze gedacht hadden. Een survivaltocht in de huidige sfeer is niet een extreme overlevingstocht, zoals zo velen denken, maar een activiteit met toch enige luxe, die door iedereen kan worden beoefend. En waarvan je nog wat leert ook.

Een survivaltocht heeft als activiteit veel positieve punten.

- U bent buiten lichamelijk bezig.
- U bent (terug) in de natuur. Klimaat, flora, bodemgesteldheid worden weer ervaren.
- U bent op elkaar aangewezen en u zult met elkaar naar oplossingen moeten zoeken. Er wordt iets van u gevraagd. Het is een prima vorm van groepswerk.

- Het spreekt jong en oud aan.
- Zelfdiscipline is een voorwaarde voor het slagen van de activiteit.
- Deelnemers hebben het idee met een bijzondere activiteit bezig te zijn: dat kan een groeiend zelfvertrouwen tot gevolg hebben.
- Het is een activiteit die risico's in zich heeft.
- Hij is levensecht.
- U gaat op zoek naar uw eigen grenzen.

De activiteiten die u gaat doen, zijn erop gericht:

- Te ervaren wat er met u gebeurt, als u vermoeid bent.
- Te ervaren hoe u reageert op situaties die moed vragen.
- Te vertrouwen op het materiaal dat u nodig hebt voor de activiteiten.
- Te vertrouwen op de hulp van anderen die u daarbij nodig hebt.
- Te accepteren van elkaar dat u niet kunt wat een ander wel kan en andersom.
- Te zoeken naar gezamenlijke oplossingen voor problemen als vermoeidheid, angst, of de vraag: hoe redden we ons in deze situatie.
- Te ervaren dat u elkaar (letterlijk) nodig hebt om gezamenlijk het doel te bereiken.

Voor velen betekent een survival "nu eens niet praten, maar doen". Sfeermatig kun u survival vergelijken met het echte ruige werk van vroeger. Je verwant voelen met de vroegere woudlopers in de beginfase van Amerika. Deze activiteit roept dat gevoel op een heel natuurlijke manier op. Tijdens de uitvoering van dit soort tochten loop je tegen de gekste dingen aan. Zoals bijvoorbeeld bij het bouwen van touwwerk, Oriëntering met kaart en kompas, Abseilen, een bivak bouwen en noem maar op. De meeste mensen denken bij de termen survival, overleven of ontbering aan een sfeer van ruigheid, hardheid, mannelijkheid, soms zelfs aan een zekere vorm van militarisme. Als u het voorgaande echter goed gelezen hebt, weet u dat dit zeker in deze weekenden niet de bedoeling is.

1991 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hoge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

Fotoverslaglegging van de survival 1991 in de Belgische Ardennen.

De tekstschrijver was deze keer niet van de partij, misschien komt er nog een verhaal over deze barre tocht in de Hoge Veenen van de Belgische Ardennen.

1993 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hoge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

De tekstschrjver was deze keer niet van de partij, misschien komt er nog een verhaal over deze barre tocht in de Hooge Veenen van de Belgische Ardennen.

1996 Survival Team Blokhuispoort

Van dit jaar 1996 is weinig bekend, waarschijnlijk komen deze foto's uit het jaar 1996.

De tekstschrjver was deze keer niet van de partij, misschien komt er nog een verhaal over deze barre tocht in de Hooge Veenen van de Belgische Ardennen.

1997 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hooge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

Plaats: Hooge Veenen Ardennen (België)

Datum: jan 1997 Groep: 9 man

Gids: Johannes Langohr

Beste collegae, Hennie Schuil vroeg mij iets te schrijven over de afgelopen survival welke deze keer werd gehouden onder de paraplu van de Personeelsvereniging. Allereerst is het misschien wijs om enig uitleg te geven aan het ontstaan van de Survival, welke al enige jaren plaatsvinden. Nadat er eens een gesprek had plaatsgevonden tussen iemand die al veel ervaring had in survival werd door mij het idee opgevat of dit wellicht iets zou zijn voor een aantal personen binnen onze organisatie. Een klein groepje personen was geïnteresseerd en de eerste plannen werden gesmeed. Gaandeweg werd de survival, met goedkeuring van de toenmalige directie, geïntegreerd binnen de Bedrijfshulpverlening. Een ideale mogelijkheid om de kwaliteiten t.a.v. het groepsgebeuren te vergroten. Uiteraard werden er grenzen verlegd en menig deelnemer zal enkele barre tochten nimmer vergeten. Met de komst van een nieuwe (interim) directie kwamen er ook andere gedachten c.q. stromingen en werden deze (fysiekmentale) trainingen enigszins argwanend bekeken. Duidelijk werd in ieder geval dat integratie binnen de BHV helaas gedoemd was om te vervallen. Door de gevormde sterke onderlinge band van de deelnemers bleek alras dat de trainingen, nimmer zouden eindigen door eerdergenoemde ontwikkelingen. in het najaar van 1996 kreeg een ieder weer zin om naar de Ardennen te trekken. De eerste plannen werden gesmeed en door de fantastische inzet van het POV-bestuur kon er zelfs een bijdrage in de kosten verwacht worden voor de deelnemers welke lid waren van de POV. Helaas kregen we

geen toestemming om de dienstauto's te gebruiken, maar ook dat mocht de pret niet drukken, spontaan bood Willem Bultsma aan om te rijden en ook Frans van Hek bleek daartoe bereid.

Er werd besloten om in de maand januari 1997 te vertrekken naar de Ardennen. De taken werden verdeeld en uiteraard was coll. Jan van Leeuwen wederom de grote stimulator m.b.t. de voeding. Zoals we al gewend zijn vallen er door allerlei omstandigheden altijd enige personen af, waardoor de uiteindelijke ploeg uit negen personen bestond. Frans van H., Jan van L., Wilbert v/d B., Willem B., Willem H., Geert R., Paul v/d H., Dirk E., Klaas V.

Door eenieder werden de plunje-zakken weer van zolder gehaald en "minutieus gevuld met de noodzakelijke materialen. Slaapzakken op de verwarming, de veldflessen goed omspoelen, het mes klaarleggen etc. Eindelijk is het dan zover-, vrijdagmorgen vertrekken vanaf het Blokhuisplein. Een complete barbecue ging deze keer mee. Nadat alles was ingepakt kon er worden vertrokken richting Jalhay. Voor de kenner van de Ardennen, ons kamp ligt tussen Solwaster en Jalhay om precies te zijn Grosfils grenzende aan de Hoge Venen. De Hoge Venen is een schitterend natuurgebied waar je uren kunt ronddolen zonder een sterveling tegen te komen.

De heenreis verliep voorspoedig zodat we om 13.00 uur in het kamp arriveerden. Wat een veranderingen hadden hier plaatsgevonden, overwoekerd was het vorige kamp, onherkenbaar. Maar onze Jan had al een fantastisch stekje uitgezocht en zijn kunde voor wat betreft het inrichten van een veldkeuken kwam goed van pas. In tegenstelling tot eerdere tochten leek deze tocht bijzonder luxe te worden. Er werd zelfs een tent opgezet waarin voeding en andere belangrijke zaken een plaats vonden' Snel werd alles geïnstalleerd en kon het eerste bakje koffie naar binnen gewerkt worden. Wat een dag, het leek wel zomer, prachtig weer. Ook voor onze (hof)fotograaf Wilbert, welke veelvuldig de camera in aanslag had, was het ideaal weer. De plannen, een eenvoudige avondwandeling s 'avonds en een ATB tocht rondom het Lac de la Gileppe op zaterdag. s 'avonds bleek slecht een kleine groep bereid om de nachtelijke wandeling aan te vangen. De twee Willem's en ondergetekende stapten met rasse schreden naar het dorpje Jalhay. Een niet al te inspannende afstand, maar net lekker genoeg om even warm te lopen. Effe flink doorstappen en teruggekomen in het kamp werden we aangenaam verrast door sterke verhalen en anekdotes uit het dagelijkse leven. Dit alles begeleid door muzikale klanken voortgebracht door Paul v/d Huist, door ons bestempeld als de enige echte opvolger van André Hazes. Langzaam ebden de geluiden weg en ging eenieder zijns weg om een slaapplek te zoeken. Sommigen in een tent, een ander in de open lucht (zoals het eigenlijk ook hoort), op een bedje van dennentakken. Bij het klieken van de dag werd er luidkeels geschreeuwd "koffie"..... Wie zou dat nu weer zijn? Onze eigen hofmeester zat alweer te bakken en te koken. Met graagte werd hiervan gebruik gemaakt ... Zo, nu is het zaak om de haren even te wassen in de beek, slecht enkele honderd meters bij het kamp vandaan. Ontbloot bovenlijf en net doen alsof je warm water over je heer krijgt. Fris werd gestart met de tocht. Door Frans en mij werd de tocht uitgezet d.m.v. coördinaten en de bedoeling was dat we terecht zouden komen op de plaats waar de ATB's opgehaald konden worden. Eenieder kwam aan de beurt en na een lichtelijk inspannende voettocht kwamen we aan waar we moesten wezen. De ATB's zagen er op het eerste gezicht redelijke goed uit, maar schijn zou bedriegen bleek later. Vol goede moed stapten de mannen op de fiets en als volleerde renners gingen we op pad. Dirk, Willem B. en ik waren al snel in ons element. Het is toch wel handig als je regelmaat fietst. Prachtig, snelheid werd er gemaakt, maar dat bleek van niet al te lange duur. Eva naar boven, een aardige helling leek mij. Jeetje wat was die zwaar, van de negen man slaagde er niet een in om deze helling te nemen zonder af te stappen. Ja Dirk, jij haalde het bijna, een prestatie op zich, dat mag gezegd worden.

Boven aangekomen bleek dat een van de fietsen een mankement had, de complete achteras draaide door en er was geen grip meer te krijgen op het wiel. Wel aardig trouwens om iemand mee te zeulen, geeft een extra dimensie... wat naar boven gaat, moet ook weer naar beneden. Een geschikte plaats was snel gevonden en daar gingen Dirk en ik als eersten. Beneden keken we naar de verrichtingen van de anderen. Wat gebeurde er! Ik hield mijn hart vast, was dat nu "jeugdige" overmoed of had men niet in de gaten dat er bomen stonden van wel een meter dik? Dirk had veel schik bij het aanschouwen van zoveel durf Ook Willem H. liet zich niet onbetuigd, misschien kun jij meedoen met de snelheidsafdalingen op ijs, je zult ongetwijfeld goed scoren. Schreeuwend en joelend kwamen ze naar beneden. Dat hierbij behoorlijke snelheden werden bereikt zal niemand verbazen. Wilbert rekende volgens mij op hulp van boven want het leek wel alsof hij vleugeltjes had gekregen. Mijn opmerking dat het wellicht niet zo verstandig was om met een dergelijke snelheid af te dalen werd schouderophalend aanvaard. Gelukkig kwam eenieder heelhuids beneden. Aangezien Frans zijn fiets hopeloos in de knoei zat werd besloten om terug te keren. Wij hadden op dat moment meer dan de helft van het meer afgelegd, maar het meetrekken werd als zwaar ervaren. We besloten om terug te gaan. Knap...!!!!, en daar ging mijn ketting, dwars doormidden. Van twee fietsen konden we een rijdend exemplaar maken. Het werden zware kilometers terug Zo, eerst maar even klagen over de fietsen, restitutie volgde, zij het van een fiets. Nog even gezellig na kletsen in het café en dan maar weer eens terug naar het kamp. Het kamp, wat zou dat nog ver weg zijn voor ons he Jan..

Na enkele kilometers moest er even gestopt worden voor het behandelen van een blaar bij een van de collegae. Jan liep door en ik sprak met de mannen af dat ik tezamen met hem naar het kamp zou gaan en de koffie alvast klaar zou zetten. Even een sprintje trekken naar Jan. Ha Jan, laten we hier maar rechtsaf gaan. Na enige tijd kwamen we in

een fantastisch dat, wet mooi, maar onbekend! Oei? Je gaat me toch niet vertellen dat we verdwaald zijn Klaas..... Uhhhhh, natuurlijk niet Jan, kaart erbij en even oriënteren. Verrek, we zijn een behoorlijk eind uit de beurt. Wat lijkt het hier toch veel op elkaar of niet Jan? Volgens mijn observatie mocht ik op dat moment blij zijn dat de bijl nog in het Kamp lag. Nadat we een aantal Belgen in het Engels hadden aangesproken begrepen we al snel dat deze ingezetenen geen bal verstonden van wat wij hun vroegen. Niet zo verwonderlijk natuurlijk want in dit gedeelte spreekt men slechts Frans. Dan maar afgaan op ons eigen oriëntatie vermogen. Kom op, dan maar even wat extra flink doorstappen. Eindelijk een bekend punt, zo nu het laatste stukje nog omhoog, deze dag zullen we in ieder geval nooit meer vergeten. Daar zaten ze, de mannen die eigenlijk later als ons in het kamp zouden moeten zijn. Brede grijnzen en veel vragen. Waar waren jullie nou. Nou uhh, we dachten we nemen een toeristische route. Raar, niemand geloofde ons. Ik keek naar de bijl, hij stond er nog...

Feest in het kamp. Niet ver bij ons vandaan waren een aantal Limburgers gelegerd die natuurlijk op ons feestgedruis afkwamen. Moppen, raadsels en wat al niet meer ging over de tong. Zelfs het half opgegeten speenvarken werd betrokken in het gesprek.

Geert, speenvarkens slaan niet terug?

Half in elkaar gedoken en de ogen gestoten, verpakt in een deken en zittend bij het kampvuur, murmelde de eens zo heldhaftig zingende Paul onverstaanbare dingen. Moe en afgepeigerd zaten we bij het vuur. Langzaam viel de nacht.

Nog even met de Pater (Wilbert) nakeuvelen over de afgelopen dag en dan maar eens naar bed. Verrek wat is dat, midden in de nacht hoorde ik gestamp wat steeds luider werd. Een stampeï, koeien (Belgische) hadden ons kamp gevonden en werden opgejaagd door een stelletje Limburgers. Wat een nacht...Het werd laat die avond, heel laat.

Zondagochtend..... niet zo vroeg, werden we wakker, fris was het. Het weer was radicaal omgeslagen. Een dichte mist lag over het land. Duidelijk werd dat we niet zo laat de terugkeer moesten aanvaarden omdat ons ter ore was gekomen dat er problemen zouden kunnen ontstaan in het verkeer. Het kamp moest worden opgeruimd, volgende keer de kop er even bij mannen In de polder deden we een restaurant aan om te genieten van een normale hap. Vreemd dat er altijd zo raar tegen ons wordt aangekeken. Ja, je ruikt het zelf niet, maar het schijnt zo te zijn dat er allerlei geuren in de kleding blijven hangen. Een goede maaltijd later werd er afscheid genomen en gingen de twee wagens individueel op pad om eenieder thuis te brengen.

Een fantastisch weekend..... rijker ... ging een ieder zijns weg. Het is moeilijk om het gevoel aan te geven wat er wordt beleefd in de Ardennen, leden beleeft het natuurlijk op zijn eigen manier, maar het is naar mijns inziens een gevoel van saamhorigheid, collegialiteit en kameraadschap. De groep is op zichzelf aangewezen, wanklanken worden zelden gehoord. Niet groep gebonden werd snel opgemerkt en gecorrigeerd. Men spreekt elkaar zonder schroom aan, vaak op een subtiële manier. Voor deze groep geldt dat men goed op elkaar is ingespeeld en veel van elkaar kan verdragen. Nog maar net thuis en de nieuwe plannen zijn alweer klaar. Vijf dagen wil men een volgende keer. Wie eens een keer mee wil kan zich aanmelden bij ondergetekende. De maximale groepsgrootte wordt door ons gesteld op twaalf personen. Indien er geen plaats meer is, zul je op een reservelijst komen. Uiteraard dien je te beschikken over een goede fysieke en mentale conditie. Onder dankzegging aan het POV-bestuur en de collegae die garant hebben gestaan voor de diensten zou ik willen eindigen met dit korte verslag.

Namens de groep, Klaas Veld.

1998 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hoge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr. Plaats: Hoge Veenen Ardennen (België)

Datum: 23 jan 1998 - 25 jan 1998 Groep: 8 man

Gids: Johannes Langohr Survival specialist

Het is donderdag 22 januari, mijn werk in het sober regime voor die week zit erop. Vanavond haal ik de bus die geschikt is voor negen man, deze konden we huren, voor het weekend in de Hooge Venen in de buurt van Eupen, dat ligt in België. Hier houdt de groep, onder leiding van Klaas Veld en Frans V. Hek" een soort overlevingstocht die 1 keer per jaar en het liefst in de winter, gehouden wordt. Deze tocht werd gesponsord door P.O.V. Justitia.

De wekker gaat om 6 uur af, het is tijd om op te staan, want om 7 uur vertrekken we vanaf de Blokhuispoort richting België, eerst haal ik Klaas Veld van huis en dan richting Blokhuispoort. Daar aangekomen zitten Dirk Edelenbos, Paul Kruyt en Frans v. Hek al bij de portier te wachten. We laden de spullen in die ons helpen om het weekend goed door te kunnen komen. Daarna gaan we Willem Helfrich ophalen en als die is ingestapt rijden we richting het zuiden. Toen we het opgavenformulier voor dit weekend., 14 dagen voor die tijd bekeken, hadden zich 10 man opgegeven en daarom vonden we een bus wel zo geschikt en het is een stuk gezelliger dan in verschillende auto's. Een paar dagen ervoor vielen om bepaalde redenen 4 man af. Na 2 uur rijden, stopten we in de buurt van Utrecht om koffie te kunnen drinken en de tassen en vooral de kippen (6 stuks), die wij in een zelf gemaakt krat meenamen, even recht te zetten. Na ongeveer 20 minuten gingen we verder richting Eindhoven. Via Heerlen en langs het Drielandenpunt, reden we België in. Toen we 9 weken daarvoor afspraken om dan maar in het weekend van 23 en 24 januari op survival te gaan, hoopten we dat er sneeuw zou liggen. Toen we door het zuiden van Limburg reden, lag er al een dun laagje sneeuw. Hoe zuidelijker we gingen, steeds meer sneeuw. Na ongeveer 5 uur rijden, kwamen we aan bij een boerderij die ver afgelegen lag van de bewoonde wereld en boven op een heuvel stond.

Zij die hier al vaker kwamen zeiden: je moet maar eens kijken hoe die mensen leven. Nou het was zeer oud en erg rommelig, maar verder was de boerderij wel groot, je zou er iets moois van kunnen maken. Toen wij ons meldden, kwam de boerin en verwelkomde zij ons. De trekker en de kar met brandhout stond al klaar, hier konden wij onze spullen op laden. De boer bracht ons naar het overlevingskamp, dat zo'n 200 meter van de boerderij af lag. Intussen hadden Klaas en Dirk een mooie plaats tussen 2 bomen gevonden. Daar sloegen wij ons kamp op. Je spant een stuk touw tussen de 2 bomen, hierover span je een stuk plastic, dit maak je met stukjes touw weer vast aan het touw tussen de 2 bomen. 'Te, hangt het zo vast dat de voorkant uit de wind is en het kampvuur je voeten verwarmd als je onder zeil ligt. Dit was wel nodig want op - sommige plaatsen lag wel 30 cm. sneeuw. Wat wij gehoopt hadden kwam uit, we hadden sneeuw. Om een kampvuur te krijgen, moet je wel vuur hebben en dat viel niet mee, vooral als die boer je nat hout geeft, levert dat problemen op. Maar door goed doorzetten van Dirk, lukte het uiteindelijk om het vuur aan te krijgen om ons te verwarmen. Hierna gingen we soep klaar maken, hiervoor heb je water nodig en dat haal je uit de beek die beneden aan de voet van de heuvel stroomt. Dit water komt uit een bron, dus is het te drinken, zeiden ze. Dat klopt dus wel want er mankeert ons nog niets nu ik dit stukje schrijf. Ik vind het een wonder dat het nog kan om zulk water te drinken, maakten zoveel soep, genoeg voor het hele weekend. Om 8 uur 's avonds wilde Klaas een eind wandelen, dus deden we dat maar.

Het pad ging een heel stuk naar beneden, richting dorp hier de omgeving in het donker verkennen. Na ongeveer 3 uur gelopen te hebben keerden we terug in het kamp. Intussen was het vuur bijna uit, maar Dirk maakte het weer aan. Om 12 uur gingen we slapen, onder het zeil in de slaapzakken. Zelf ging ik op een andere plaats liggen, i.v.m. te weinig ruimte onder het zeil. Ik dacht laat mij maar dicht bij de kippen liggen, dan kan ik er oppassen. De bedoeling van de kippen die we meenamen was klachten, gaarkoken en daarna boven het vuur eetbaar maken. Omdat we gingen lopen was er die avond geen tijd om de kippen te slachten. Voordat ik in mijn slaapzak ging, legde ik eerst nog een deken over het krat heen omdat het die nacht vroom. Doodgevroren 'kippen' hoeft je niet meer te slachten, dan hadden we ook diepgevroren kippen mee kunnen nemen. Toen we de volgende ochtend wakker werden, tokkelden de 6 kippen nog. Doordat het vuur nog smeulde, hadden we het snel weer aan met wat droog hout dat ik "leende". (Ik breng het de volgende keer misschien wel terug.)

Om je op te frissen, kun je je wassen in de beek, zelf ben ik een koukleum, wassen doe ik thuis wel weer. Hierna bakten we Turkse broden en maakten wat koffie. Daarna hebben we een natuur wandeling gemaakt in de omgeving. Verder maken we foto's van oorlogsmonumenten. In de pauze kregen we koffie met rijstevlaai. We vervolgden onze weg om langs een rivier langzaam naar boven, richting kamp, te lopen. Zelf vond ik het langs de rivier heel mooi, zigzaggend door het water, over stukken rots te lopen om dan langs de oever. We kwamen bij een rots van ongeveer 25 meter hoog, 2 jaar daarvoor klommen ze hier nog omhoog, nu kan dat niet meer vanwege het afbrokkelen. Ernaast loopt een pad, dat lijkt op een trap, dit pas is zigzaggend ongeveer 100 meter lang, dus erg vermoeiend. Boven aangekomen moesten we dan ook even bijkomen. Hierna vervolgden we de tocht richting kamp. Af en toe vraag ik aan iemand, die er bekend is, hoever nog? Op een bepaald moment komt er een boerderij in zicht. Ja, daar is de boerderij met ons kamp, sommigen zeggen dat is nog niet mogelijk, maar als we op een kruispunt staan, herken ik iets, vooral dat boompje op dat pad, dan ik het voor mij wel duidelijk, niet het pad dat Klaas nog wilde lopen, hij wilde nog een uur omlopen. Gelukkig voor de groep dat we niet verder gingen, want Hans de gids van de vorige survival, stond ons op te wachten. We hebben het vuur weer opgestookt en onder het genot van een hót soep zij we

bijgekomen van een leuke wandeling. Ikzelf had liever niet zover willen lopen, maar over het riviertje een brug willen bouwen van 2 touwen boven elkaar. Misschien volgend jaar.

Ondertussen vroeg ik, wat doen we met de kippen, die staan hier maar, we kunnen ze beter aan de boer geven. Okay, dan gaan we ze slachten. Klaas zei wie gaat dat doen, van de 6 man wilden er maar 3 de kippen slachten. Ikzelf heb direct bij het begin van het weekend gezegd, ik maak geen kip dood als het niet hoeft. Het was niet nodig, want er was genoeg eten en dat is ook niet opgegeven en weer mee naar huis genomen. Uiteindelijk hebben we toch nog drie kippen aan de boer kunnen verkopen, o ja, er was ook nog een kip die een ei heeft gelegd. Nadat we gezellig bij het vuur hebben gezeten en gepraat en gelachen, gingen we allen onder hetzelfde zeil. Omdat er die nacht een sneeuwstorm zou komen hebben we een tent gemaakt, daarom heb ik aan het voeteneind in de lengte gelegen. Doordat ik niet zo goed had geslapen, was ik vroeg opgestaan om te proberen het vuur weer te laten branden. Dit lukte eindelijk met wat droog hout. Voor de anderen was het wel fijn, uit je slaapzak komen en het vuur brand al. Nadat we de soep bijna op hadden en het hout ook op was, braken we ons kamp af. Toen we van de boer en boerin afscheid hadden genomen, vertrokken we. De weg terug was in het begin glad en op sommige plaatsen haast niet te rijden. Frans hield het hoofd koel, petje af Frans voor de afdaling. Omdat er in dat weekend veel sneeuw was gevallen, kwamen veel dagjes mensen eropaf. Hierdoor ontstond er filevorming en vertraging op de binnen wegen ernaartoe. Eenmaal op de grote weg, werd het rustiger. Als afsluiting besloten we naar een Chinees restaurant in Vaals te gaan. Toen wij daar bij de Chinees binnen kwamen, keken ze eerst raar op, maar toen ze Frans zagen, keken ze blij en begroetten ons vriendelijk. Hierna gingen we voldaan met een volle maag richting Leeuwarden. Onderweg stopten we nog even in de buurt van Eindhoven, sommigen hadden moeite om de ogen open te houden en vielen dan ook in slaap, ik merkte het niet eens dat er foto's van hem werden gemaakt. Willem Helfrich brachten we als eerste thuis en om 7 uur reden we de Blokhuispoort binnen. Nadat we de spullen uit de auto haalden, dronken we nog even een bakje koffie binnen en praatten na over het mooie weekend. Ik wil Frans, Klaas, Dirk, Willem en Paul bedanken voor dat mooie weekend. Verder was het een leuke ervaring, je weet nu ook waar ze het over hebben als het over een survival gaat. Ik kan iedereen aanraden om ook eens mee te gaan. Misschien iets voor het team van Bert om te laten lezen hoe ik dit weekend heb beleefd. Namens de groep, Klaas Veld.

1999 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hooge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

Plaats: Hooge Veenen Ardennen (België)

Datum: 9 jan 1999 - 11 jan 1999 Groep: 8 man

Gids: Johannes Langohr Survival specialist

Hennie vroeg of ik een stukje zou willen schrijven over de onlangs gehouden "survival". Omdat de "survival" zo onderhand al een traditie begint te worden leek het mijzelf ook wel aardig om hier iets over aan het papier toe te vertrouwen.

Gedurende acht lange jaren organiseren we vanuit de "Blokhuispoort" z.g. survivals. Sommigen gekenmerkt door ontberingen anderen door gezelligheid en een meer recreatief karakter. Overleven is een term die we allén kennen, is het niet door het fysiek mentale van een dergelijke tocht dan is het wel in het werk waar in een bepaalde mate "overleven" aan de orde van de dag is. Niet al te zwaar op de hand zijnde kunnen we stellen dat de tochten hebben mogen tekenen op een diversiteit van (on)begrip vanaf de kant van het management en personeel. Dit was natuurlijk afhankelijk van de sportiviteit en de manier waarop ertegenaan gekeken werd. Ik kan me nog goed herinneren dat ik op een gegeven moment gevraagd werd of ik van plan was om een "eigen" ME peloton op te richten. Wel beste lezer ik kan u onthullen dat dit dus niet onze bedoeling was maar dat het idee op zich mij nog niet eens zo gek in de oren klonk. Nadat het een tijdje rustig is geweest rondom de "survivals" en de belangstelling niet erg groot was kunnen we nu stellen dat de animo weer toeneemt. Hét ademt toch een bepaalde sfeer uit als je in hetzelfde schuitje zit en niet even lekker bij de open haard kunt zitten of een warme douche kunt nemen. Wellicht is het een alleraardigst idee om

eens een gemêleerd gezelschap mee te nemen bestaande uit functionarissen uit diverse geledingen, of een teamtraining?

8 Januari 1999 Ochtends 07.00 uur. Een beetje een druilige ochtend, giet en koud maar wel wat dauw en mede daardoor erg vochtig. Dat de nattigheid ons ook zou verwelkomen in de Ardennen hadden we toen nog niet kunnen vermoeden. Jan van K., nader te noemen Jan stond voor mijn deur met een brede grijns op zijn gezicht. Zo te zien had ie er zin in. Alles ingeladen nam ik innig afscheid van moeders de vrouw. Mijzelf en de anderen kennende en een aantal tochten nog in vers in het geheugen weet je, immers maar nooit of je ooit nog terugkomt. Nadat we ook John K. en Ludo M. hadden opgepikt ging de reis door naar de Leeuwarden waar we Paul R. zouden afhalen. Nadat ook Paul H. was ingestapt arriveerden we Vijf minuten later bij de "Blokhuispoort" waar de anderen al goed gemutst klaar stonden. Jan van K. en Frans van H. hadden al veel voorbereidingen getroffen. Frans had o.a. gezorgd voor een varken en Jan beheerde de kas. Een perfecte combinatie was bijna niet denkbaar Henk T., deert R., Willen H. en nog veel meer..wat een ploeg Met maar liefst twee busjes moesten deze mannen vervoerd worden. Met enige bedenkingen mijnerzijds over de grote van de groep vertrokken we, nadat alles was ingepakt richting Ard. "" (neen) Oosterstraat? Verrek wat moeten we nu in de Oosterstraat? "Het varken" zei Frans zou op ons wachten! Ik geloof dat de beste man die daar een slagerij drijft zich rot geschrokken moet zijn, toen daar een paar man naar binnen stormden in de meest verschrikkelijke outfits. We komen het varken ophalen! Uhhh het varken ... het is er nog niet. O jee, het varken is er nog niet. Het gezicht van de arme man vertoonde tekenen van angst, verbijstering en ontgoocheling tegelijk. Tja Frans! Na veel heen en weer gepraat kwam de slager op een goed idee. Het wordt per koerier bezorgd in Staphorst,' bij het restaurant aan de snelweg (de naam is de schrijver ontschoten). Gelukkig we konden vertrekken richting de Ardennen. Zichtbaar opgelucht zag ik het hoofd van de slager, hij zwaaide vriendelijk. In Staphorst stapte het varken in, een zwijgzaam type overigens. Zo, dat was perfect geregeld. De stemming zat er al aardig in bij de mannen. Na een aantal tussenstops arriveerden we bij de boer in de Ardennen. De drassige aanblik van het terrein stemde mij niet gunstig maar afijn we zouden wel zien. De boerin herkende Frans nog, wie kent Frans niet, er werd hartelijk begroet. En verbeeld ik het me nu of gaven de landgenoten elkaar een stevige pakkerd. Wees niet ongerust bestel lezer de vrouw in kwestie zal toch zeker de zestig gepasseerd 'zijn zodat er werkelijk geen bijbedoelingen waren. Met de boerin werd afgesproken dat wanneer Louis (de Boer) terug zou komen, hij de bagage en hout voor de nacht op het kamp zou brengen. Het noodzakelijke werd door onszelf meegenomen. Plastic zeil, touw en andere attributen werden naar het kamp gesleept, mijn vermoeden werd bevestigd, een bende was het, modder en drab tot aan de enkels op sommige plaatsen. Hier moest het kampement gemaakt worden. Een enkeling nog wat onwennig kijkend werd er met, veel verve begonnen met het opzetten van het onderkomen Het leek aardig in eerste instantie totdat het geleidelijk begon te regenen/sneeuwen. Grote uitzakkers vol water en nog meer modder. In korte tijd was ook het grondzeil een modderpoel. Dit was dus onze verblijfplaats voor de komende twee nachten. Een droge plaats voor twee. Uiteraard niet voldoende voor het aantal waar we mee gekomen waren. Driftig werd het vuur extra hoog opgestookt en begon de eigen gemaakte, groep te koken. Na, een korte tocht s avonds konden we genieten van een of meerdere koppen soep. Een werkelijk voortreffelijke soep, grandioos gewoon, de complimenten aan onze kok. Omdat wij het eigenlijk niet verantwoord vonden om deze mannen in de drab te laten slapen e 1 n extreme stijging van het ziekteverzuim wilden Voorkomen hadden we een alternatief. Slapen op de hooizolder. Mocht men nu denken, das lekker dan is diegene bij deze Uitgenodigd om ook eens mee te gaan. Natuurlijk je hebt geen last van nattigheid maar de kou blijft en aangezien de boerderij in een laten we zeggen bouwvallige staat verkeerd gierde de wind door spleten en gaten. Dus comfortabel? Oke, -misschien niet helemaal in de stijl van de gebruikelijke tochten. 'De avond werd luidruchtig geopend door een niet met name genoemde collega die kennelijk nog wat "explosieven" over had van de oud en nieuw viering. Zoon eerste avond is toch wel apart. Sterke verhalen deden de ronde en Frans en de oudgedienden wisten ervan mee te praten. Een zware tocht was waar sommigen op gehoopt hadden, maat dat is niet in alle gevallen mogelijk. Het is afhankelijk van de samenstellingen grote van de groep en natuurlijk van de weersomstandigheden. Een combinatie van factoren zou je kunnen zeggen. Onder het genot van een "bescheiden" borreltje werd er feest gevierd. Een feest, wat viel er eigenlijk te vieren, niemand was toch jarig, onze "ouden gids Hans" kwam om ongeveer elf uur aanzetten en zag de toestand waarin het kamp verkeerde. Wijs schudde hij zijn hoofd. Ik zag aan hem dat dit morgen anders moest. Hans vertelde dat de bodemgesteldheid in al die jaren nog nooit zo slecht was geweest. Een statement wat wij konden ondersteunen. Het feesten ging door tot in de late uurtjes. In deze late uren van deze eerste nacht verdwenen ook de laatste richting hooizolder. De diehards Paul H. Jan van K. en volgens Taij ook Geert R. of was het nou de tweede nacht bleven liggen waren ze lagen. Waarschijnlijk te moe om nog mee te gaan naar de zolder. Bij het krieken van de dag stond eenieder op zijn eigen manier op, een enkeling kwiek en vlug een ander stram en hoestend. Jan had inmiddels al de koffie klaar op het kamp en ik zag dat zijn rug echt zeiknat was. Ik adviseerde hem zijn jas, uit te trekken en deze bij het vuur te drogen. Maar ja, het is Jan en Jan doet wat hij zelf wil en dat was zorgen voor een goed ontbijt samen met de zichzelf opwerpende kok Dick(1e). Dat liet zich goed smaken eieren met spek. Wat een rijkelui ontbijt. Eenieder deed zich te goed aan dit feestmaal. Uhhh, behalve de man met het yoghurtpak. Na het ontbijt is het altijd weer lekker om even in de beek te poedelen. Haartjes wassen, tandjes poetsen en natuurlijk het lichaam afspoelen. Waarom is hiervoor trouwens zo weinig belangstelling. Het liefst zag ik dat juist dit onderdeel verplicht zou moeten zijn. Frans en ik hadden een leuke tocht in het hoofd en met de busjes vertrokken we dan ook richting het meer van Gillepe. Bij de stuwdam vertrokken

we te voet en het was de bedoeling dat we naar het kamp zouden lopen. De collega's die deze keer niet zijn geweest kunnen zich deze tocht misschien nog mee zij wel herinneren. Vanaf de stuw naar het kamp. De tocht met veel sneeuw. Voorop liepen de twee heren, Henk T. en John K., twee mannen die, het tempo goed aangaven alleen, jammer dat dit niet werd overgenomen. Waarschijnlijk waren jullie toch iets te snel voor de rest van de groep. De kaart werd overhandigd aan collega die ervoor zouden zorgen dat we weer in het kamp zouden komen. Het pakte iets anders uit want na enkele uren lopen kwamen we tot de ontdekking dat we eigenlijk niet eens zoveel waren opgeschoten.

Waar waren we eigenlijk? De kaart erbij en een herkenningspunt opzoeken. Jawel hoor een kruis met een naam erop. Dat was raar, we waren toch wel erg veel uit de koers geraakt zodat besloten werd om naar de busjes terug te gaan omdat het anders wel erg laat zou kunnen worden voordat we in het kamp zouden zijn. Een voorzichtige schatting bracht mij in ieder geval op een uur of acht/negen s avonds. Na een stevige wandeling terug arriveerden we met de busjes om ongeveer vijf uur in het kamp. Wat was dat ... Hans had met veel hulp een geheel nieuw kamp opgezet. En wat voor een kamp. Geweldig! Het leek wel een onderkomen voor een heel leger, wat een inzicht heeft die man. Het varken aan het spit en voor de tweede keer in dit weekend werd er flink gefeest. Niks mis mee, maar dit moet natuurlijk niet de overhand krijgen. Frans en ik hebben ons voorgenomen om voor de volgende keer een programma op te zetten waarbij de lichamelijke vermoeidheid ongetwijfeld zal toeslaan. De zondag is een rustdag is Taij ooit verteld, maar niet voor ons. O ja, Jan van K. sliep nu ook in de hooischuur. Een leuke ochtendwandeling langs de beek omhoog. Wat een schitterende natuur. Een aanrader voor de liefhebber. Alles weer ingepakt werd de terugreis aanvaard. Natuurlijk zijn we bij de Chinees geweest en ja hoor ook daar kenden ze Frans nog. Na een werkelijk voortreffelijk buffet vertelde ik de jongens voor de gein dat Frans en ik altijd gingen fouilleren voordat we weggingen. Dat was niet tegen dovemans oren gezegd en ze stonden erop dat dit ook zou gebeuren. Wie A zegt moet natuurlijk ook B zeggen. De chinees stond erbij en keek ernaar met, een big smile. Asbakken kwamen tevoorschijn en werden triomfantelijk teruggeplaatst. Buiten aangekomen stond onze meester smokkelaar met een jawel "BLOEMBAK" onder zijn arm. Klaas "foutje". Onder grote hilariteit werd de bloembak weer op zijn plaats gezet. Rare jongens die Bewa s en Piwers. Terug in Leeuwarden ging eenieder haar zijn eigen stekkie. Ik in ieder geval voldaan over het zeer gezellige weekend met in mijn achterhoofd de wijze woorden van een grote kleine man een "wereldweekend".

Namens het team, Klaas Veld

2000 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hooge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

Plaats: Eifel (Duitsland) Runenthal - beekoever Rur - Hoogte variërend 300 tot 650 meter N.A.P.

Datum: 16 maart 2000 - 19 maart 2000 Groep: 11 man 1 vrouw

Gids: Survivalspecialist: Johannes Langohr

Donderdag 16 maart

Voor eerst sinds jaren zou er in maart de survival gehouden worden, meestal zijn we wat eerder in het seizoen waardoor de kans op vorst en sneeuw wat groter is. Voor degenen die niet voor al te extreme omstandigheden gaan is maart wel een echte uitdaging, die met beide handen werd aangegrepen. Het geheel was ook aantrekkelijk voor de één van vrouwelijke collega's die zich niet liet afschrikken door het hoge mannengehalte en meetrok om de Duitse Ardennen te verkennen. Vertrokken in lichte motregen en zware bewolking kwamen we na een flinke reis zonder bijzonderheden bij onze camp plek aan. Een nog gesloten camping aan de oever van de rur, ja die van Roermond, wel wat dicht bij de bewoonde wereld maar door de juiste opstelling van onze beschutting hebben we elkaar niet in weg gezeten. De zeilen die we moesten spannen om met een groep van veertien wat beschutting te hebben is best nog een hele klus en er moest behoorlijk in de bomen worden geklommen om juiste hoogte te bereiken zodat we onder de zeilen het vuur konden stoken wat ons moest verwarmen en het voedsel moest garen, om van de koffie nog maar niet te spreken. Toen de spulletjes wat op hun plaats lagen was het tijd om voor het donker werd nog even een

lekkere wandeling te maken om de omgeving wat te leren kennen. Het was voor de eerste keer dat we aan de Duitse kant van de hoge venen verbleven dus was een verkenning op zijn plaats. Ongelofelijk hoe snel een grote pan met wel 20 liter water warm is op een houtvuur, men mikte er dan een flinke hoeveelheid verse groente en gehakt in en een soep om over naar huis te schrijven was een feit. Smakelijk eten. Na het eten even bijkomen wat drinken en vlot op bed want de volgende dag zouden we vroeg op.

Vrijdag 17 maart

Vannacht hadden we geen vuurwacht gehad het vuur was bijna uit en hier en daar was de nacht koud geweest. Hout op het vuur, water opzetten, speksnijden, de braadslee op het vuur spek en twintig eieren erin daar komt het ontbijt aan en dan is het nog geen half acht. Nog eens wat anders dan een beschuitje met hagelslag. Verzamelen, de auto's in en op naar Rurberg waar een aantal mountainbikes voor ons klaar stond. De eerste helling, in het dorp zelf viel al wat zwaar, evenals de tweede de derde en al die andere hellingen die we onderweg tegenkwamen. De route om het meer heen was niet volledig te volgen de hoge waterstand maakte verder fietsen niet mogelijk en dus moesten we terug omhoog over de heuvel heen en dan via een spectaculaire afdaling dwars door het bos, waar onze Frans niet de bocht nam maar recht en onderuitging, Johan het gevecht aanging met een boomstronk en verloor, over de kop, toch kwamen we terug op de vooraf uitgestippelde route. In een leuk dorpje in de buurt ontdekten we een Italiaans restaurantje waar we erachter kwamen dat ze daar een prima pasta maakten die we gretig opgegeten hebben, mede door deze pasta konden we de volgende hellingen bedwingen wat de één beter afgaat dan de ander, maar voor iedereen bleef het leuk. Uiteindelijk rond het stuwmeer gefietst te hebben keken we terug op een fantastische rit. Terug in het camp hebben we enige kilo's shoarma vlees klaargemaakt en met wat brood erbij waren we al snel weer terug bij de wereld. Het avondprogramma stond in het teken van de dia's die Hans Langohr had meegebracht en waarop te zien was hoe het echt overleven met minimale middelen ook kan gebeuren, vooral de beelden uit Canada waren zeer indrukwekkend. We waren blij dat er niet te veel dia's waren, want we wilden uitpuffen, een afzakkertje nemen en dan te rusten, het was vroeg stil in het bos.

Zaterdag 18 maart

We hadden afgesproken niet te vroeg op te staan, rustig te ontbijten en met de auto baar een punt te gaan vanwaar we een flinke dagmars zouden maken. Het vertrekpunt lag op een kruising van natuurgebied en militair oefenterrein. Door het oefenterrein kwamen in een stuk schitterend hoogveengebied waar we loop van een zijstroom van Rur volgden. Drassige gronden, zandruggen en rotsen vormen de ondergrond van dit wonderschone natuurgebied waar we eigenlijk niet mochten komen. Opvallend was de bunker die daar in het schijnbare nowhere uit de oorlog was achtergelaten. Verder gingen we door weiden, langs beken en door dorpen daar, uit de beschutting van het bos, was het koud vooral toen we naar de weg moesten zoeken en stevig doorstappen er niet van kwam. We werden bijna voortdurend begeleid door een miezerig motregentje waar we heel langzaam heel koud van werden. En dan is het tijd voor de noodzakelijke pauze. Ditmaal genoten we van de gastvrijheid van streekrestaurantje, de koffie was voortreffelijk en het warme appelgebak werd als een mini kunstwerkje voor ons neergezet. Verder langs toeristische wandelroutes waar je in deze tijd van het jaar geen toeristen tegenkomt en dus genoten we van de natuur. Obstakels waren wel zoals de "Jan van Leeuwen" allee die alleen met een polsslag van ruim 180 genomen kan worden wat is dat een steil pad. Bij een kleinere rotsformatie hebben we een stop gemaakt en wat geoefend in het abseilen. Voor de meer ervaren abseilers was de uitdaging niet groot genoeg voor de beginners was het een mooie oefening om het gevoel te krijgen echt helemaal tegen een rechte rotswand te hangen. Verdere omzwervingen brachten ons in het dorp Monchau een kilometer of vijf van ons camp. Hoewel er belangstelling was om de kortste weg te nemen zijn we toch maar via de wandelroutes gegaan die ons zo'n 70 meter boven de stroom brachten waardoor we een prachtig uitzicht over het dal hadden. Bergje ooooooooooooooop en af was zeker de moeite waard. Het was niet een erg zware mars maar toch waren hier en daar flinke blaren opgekomen als aandenken van deze tocht. Binnen de kortste keren zaten we moe maar voldaan rond het vuur, en het bleef nog lang rumoerig in het bos.

Zondag 19 maart

Het was wat moeilijk om wakker te worden het vuurtje brandde meer dan lekker en er heerste echt een beetje het zondagmorgenuitslaapgevoel. Maar ja de het was alweer de laatste dag en het camp moest ontmanteld worden, even zagen we een glimp van de zon maar dat was alleen maar om ons op het verkeerde been te zetten, want we hebben wel mist en motregen gezien maar geen zon meer. Mijn hemel maar 3 dagen bivak en wat een troep weet een ploegje mensen dan wel niet te maken. Maar goed dat er levensgrote containers waren waar we de troep achter konden laten. Alle zeilen een beetje netjes opvouwen de touwen oprollen (net als de matrassen die we wel bij ons hadden) en dan weer de aanhangwagens opladen. Er was nog de gelegenheid om met onze instructeur Hans klimoefeningen met touw te doen, voor de belangstellenden heel interessant zelfs degene die helemaal niets met de touwen te maken wilde hebben heeft op het droge als het ware vrij in de broek gehangen. Alles in en opgeladen en toen bleek dat we nog bijna een kuub (duurbetaald) brandhout over hadden een mooie gelegenheid om wat terug te doen naar onze gids, hij heeft een houtkachel en we hebben al het hout bij hem in de werkplaats bezorgd. Snel nog even wat vlaaien gehaald om het thuisfront gunstig te stemmen en dan op weg naar Vaals Is om aldaar de plaatselijke Chinees onveilig te maken. Nou wij waren niet de enigen met dezelfde gedachte het was een volle bak en we wachtten op onze beurt en zonder de andere bezoekers al te zeer lastig te vallen met de doordringende rookstank die we verspreidden

hebben we een eenvoudige doch voedzame Chinese maaltijd soldaat gemaakt. De thuisreis werd toch nog een lange zit, maar s' avonds om een uur of elf hadden de meesten de noodzakelijke douche wel achter de rug.

Namens het team, Wim Ladenius.

2001 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hooge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

Geen fotoarchief aanwezig

Survival 2001 Waar zijn de ontberingen gebleven. Daar gaan we weer dacht ik een maand van tevoren. Jan en Fans zouden de zaken regelen, als ik het goed onthouden heb waren er zeker 12 aanmeldingen. Sjonge, dacht ik nog dat is aardig veel, maar gelijktijdig wist ik ook dat door de jaren heen wij geleerd hadden dat er gaandeweg nogal wat afmeldingen zouden volgen. Jawel, toen de tijd naderde bleven er nog zeven deelnemers over en dat in maart, nog net geen tijd om zonder slaapzak te slapen, maar voldoende om gerieflijk de nacht door te komen. Nu ik er zo over nadenk bekruipt mij tevens het gevoel dat sommige collegae wel eens hun zin zouden kunnen krijgen. Er zijn voldoende kandidaten als er een "survival" wordt gehouden met een overnachting in een hotel dan wel iets wat daarop lijkt, zij het dat er stromend water aanwezig moet zijn en een rijk gevulde bar en als het mogelijk is een sauna. Afijn, misschien dat ze nog een paar jaar geduld moeten hebben, maar ik kan ze bijna verzekeren dat die tijd eraan zit te komen. Of dit nu te maken heeft met het verstrijken van de jaren of met de foerage die elk jaar groter wordt, ik weet het niet. Wie namen deel aan deze survival? Wel als eerste de organisatoren Frans van Hek en Jan van Kalsbeek, daarachter een bonte verzameling Geert Rienks (de Kachel), Wim(mie) Ladenius (had overigens zijn nachtkastjes, olielampje en beautycase thuisgelaten), Johan Hiemstra (de Jongste), Dirk (Duracell) Edelenbos en schrijver van dit verhaal Klaas Veld (onlangs genoemd de steen van Stiens?). Natuurlijk was Hans langoor (voormalige gids) ook weer van de partij, hem zouden we, traditioneel, ontmoeten in Vaals.

Donderdag 15 maart 2001

De dag waarop we vertrekken naar verhip, ouderdom komt al vroeg dus blijf ik jullie dat antwoord schuldig. Wel zo verwonderlijk omdat de plek waar we ons kamp hadden opgeslagen ergens in de rimboe lag waarbij ik eerlijkheidshalve dien te vermelden dat ik het nooit weer terug zou kunnen vinden zonder een wel heel goede kaart. Jan zou mij ophalen om 07.00 uur en dan op naar Geert zodat we, naar schatting vast wel om 08.00 uur vanuit de BHP, zouden kunnen vertrekken. Maar ja, dan is er het welhaast onvermijdelijke ook koffie bij Geert, die ons wel smaakte, maar toch een kleine achterstand opleverde in de timing. Bij de Blokhuispoort aangekomen waren de mannen al druk in de weer om alles op te laden. Jawel alles, een complete volksverhuizing leek het wel. Geert had overigens nog een kacheltje gevonden ergens in zijn tuin dus had hij besloten dat die ook maar mee moest want als het wel koud werd, dan er in ieder geval een kachel bij de hand? Frans we moeten echt gaan schiften man want nog even en hebben we niet meer genoeg aan een aanhangwagen en kunnen we beter permanent kamp maken in de Ardennen. Nadat onze knoopspecialist Wim alles goed had vastgesjord werd de reis begonnen. Rest mij nog wel even te vermelden dat het teken waarin de tocht stond deze keer alles te maken had met fietsen. Neen, dit keer geen levende en ook geen dooie kippen mee maar karbonaadjes en weet ik veel wat al niet, een ding stond vast, we zouden geen honger leiden. Is wel wat anders dan de eerste tochten met alleen een rugzak met wat muesli en wat water voor onderweg. O ja en als je dan stiekem een blikje fris had gesmokkeld dan deelde je dat nachts stiekem met je maat die naast je lag. Maar goed, de moderne tijd slaat toe en nog even dan draait het aggregaat en muziek van Andre Hazes dat schalmde over de Ardennen. Trouwens over Andre gesproken, er was een thuisblijver die wel erg veel pech had door een opgelopen zweeps slag, tijdens het zaalvoetbaltoernooi kon hij niet mee. Nog even heeft hij een poging ondernomen door voor te stellen om dan maar mee te gaan als kok, maar helaas voor Paul was dat gelet op zijn ziektebeeld geen optie. Jammer kerel we hebben je gemist maar de volgende keer ben je van de partij. Trouwens we misten nog meer kerels van stavast, te veel om op te. Want daarmee loop je het risico dat je er een vergeet. Zo, onderweg naar de Ardennen nog even een bakje bij de Shell pomp en op naar Vaals. Daar stond ie, de langoor, wat dikker in het gezicht maar nog even vitaal en goedlachs. Na de ontmoeting gepaard gaande met enige stevige handdrukken opperde Hans "nou allee dan gaan we maar he...". Op naar de Ardennen! Na ongeveer een uur rijden waren we op de plaats van bestemming. Ergens bij een bosrand met een werkelijk magnifiek uitzicht over een dal. Geweldig, maar geen stromend water zodat een enkeling zich al zorgen begon te maken. Ook dat probleem was snel opgelost. Hans zijn kennis woonde ongeveer 400 à 500 meter van het kamp af en daar had men een buitenkraan zodat er geen gebrek aan water was. Elke ochtend even een paar kannen water ophalen en klaar is kees. Even werd er gediscussieerd hoe het kamp opgezet zou moeten worden maar spoedig nam Hans het heft in handen en dirigeerde eenieder naar zijn taak. Nou ja eenieder? Dirk zijn batterijen waren waarschijnlijk niet echt bestand tegen het verschil in hoogte want het leek wel alsof alles in slow motion ging. Nou uh kiek uhhh toen hij even wel opgang was ging het steeds beter. Magnifiek zoals het kamp opgezet was, geen regendruppel zou ons kwaad kunnen doen of niet Johan? Omdat we al wat laat in het kamp waren werd besloten om de avond zachtjes in te laten vallen zodat we s 'morgens met goede moed aan de eerste etappe van de fietstocht konden beginnen. De tocht zou aanvangen in

Monschau (Duitsland) waarna we zeg maar een cirkel zouden afleggen waardoor we ongeveer 50 km moesten fietsen. Er waren nog enkelen onder ons die geen eigen fiets hadden dus werd er tussen de bedrijven door nog wat geregeld bij een verhuurbedrijf.

Vrijdag 16 maart 2001

Vol met adrenaline stapte we, nadat we er met de auto waren heengereden, op de fiets in Monschau. Na enkele minuten werd het mij al duidelijk dat we hier te makken hadden met steile bergen en flinke dalen. Menigeen beet zich kapot op die ellendige kuitkrakers. Bij een tussenstop werd het idee gevat om nog eens bij het plaatsje aan te gaan waar we bij een eerdere survival ook al eens waren geweest en waar nog immer imposante portretten hingen van, naar alle waarschijnlijkheid dorpsbewoners. Welke wellicht heldendaden hadden verricht in de oorlog. Helaas voor ons was het café gesloten zodat we afzakten naar een ander etablissement waar het bier niet minder smaakte. Je kon trouwens wel zien dat de tijd zijn tol begon te eisen want na de verfrissing was het moeilijk om weer in het zadel te komen. Nog een kleine afdaling en we zouden weer teruggaan naar het kamp. Morgen was de slag der slagen. Van het kamp naar Viandal in Luxemburg, pakweg een zeventig kilometer zou en dan steiler en een grotere moeilijkheidsgraad dan deze tocht. Terug in het kamp werd er vrijwel direct feest gevierd. Geert stookte de kachel nog eens op en de moppen, grappen en grollen waren niet van de lucht. Het feest bleef doorgaan tot in de kleine uurtjes.

Zaterdag 17 maart 2001

Het plan was gevat om vanuit het kamp te fietsen naar Vianden. Een tocht die toch wel een kleine zeventig kilometer zou bedragen. Na de tocht van gisteren was het niet echt verantwoord voor sommigen om hiermee deel te nemen, hierbij gelet op de zwaarte gecombineerd met het tempo. 50 % zou volgen in de auto. Ja, ook onze gids die echt wel conditie heeft, haakte af vanwege een opgelopen knieblesure op vrijdag. Vol goede moed spraken we af dat we bij het eerstvolgende dorpje bij de kerk elkaar weer zouden ontmoeten. We vertrokken per fiets om ongeveer 09.00 uur en het tempo zat er lekker in. Op en neer ging het. Het viel nogal mee vond ik, maar dat zou mij flink bezuren zoals later bleek. Het eerste lieflijke dorpje naderde waar wij elkaar zouden ontmoeten en ja hoor niemand bij de kerk. Verrek zei Willem zouden we hier dan eerder zijn dan de mannen in de auto's. Neen Wim, kijk ze staan daar, waarschijnlijk bij een kroeg. Ja inderdaad daar waren de boys. Nadat we de kaart hadden uitgelegd en we hadden besloten welke kant we op zouden gaan werd afgesproken dat we wederom elkaar bij een kerk zouden treffen. Asjemenou wat een beklimning. Sommigen waren zo steil dat er niets anders op zat dan genoeg te nemen met het stapvoets vooruit komen. Met een hartslag welke grenst aan het ontoelaatbare beklommen we gestaag de berg. Jan Kalsbeek was de onbetwiste winnaar van deze beklimning alsof hij er geen probleem mee had zo beklom hij deze berg. Wim had al beduidend meer moeite mee maar liet zich beslist niet kennen. Johan de jongste van kwartet, rond en rood hoofd, liet zich zeker ook niet onbetuigd uw schrijver had het moeilijk. Steeds maar weer letten op de ademhaling en trachten de hartslag naar beneden te brengen klom ook ik gestaag naar boven. Voor de lezer die denkt dat het daarmee wel gedaan was, helaas er zouden nog enkele vervelende, maar uitdagende stukken volgen. Na de zoveelste beklimning waren we eindelijk bij de top waar warempel ook de kerk stond waar we moesten wezen. Wij waren er, maar geen spoor van de begeleidende auto's. Na 45 minuten zagen we Hans in zijn auto aankomen. Waar zijn de andere mannen. Tsja zei Hans volgens mij komen ze zo he! Even uitrustend met elkaar, de rest had zich inmiddels ook al bij ons gevoegd spraken we af dat we nu een lang stuk zouden doen met gelijk de afspraak zoals eerder verwoord. Zogezegd zo gedaan. Op den fiets al pedalen maar weer. Wat een weertje trouwens. Het zonnebrilletje op en overall los, fluitend en pratend vervolgden we onze weg. Dit stuk had wederom een paar fikse spierspanners op het programma staan, maar waarschijnlijk begonnen we er toch iets aan te wennen gelet op het tempo wat gehaald werd. Zoef zoef, een soort van snelweg dook op en dan kun je natuurlijk niet achterblijven. Lichtelijk afdalend zagen we in de verte de kerk waar we afgesproken hadden. Ja, de kerk en de auto's waren er, maar geen lid van de ondersteuningstroepen. Nok nok, verrek kijk daar zitten ze, daar in het café aan de overkant Met een warm welkom werden we onthaald. Na de nodige sterke verhalen onzerzijds vond Hans het tijd om nog eens een poging te wagen en hij besloot dan ook om op de fiets te stappen en het te proberen. Een vergissing zo bleek later. Na de versnapering zo vlug mogelijk weer op de fiets voor het laatste stuk. Hans pakte de fiets van de kar al hup daar ging hij. Na twee kilometer was ie losgereden en ik zag nog net dat ie in de auto stapte. Vrolijk fietsten we door. Jeetje een afdaling en wat voor een!! Met een grote snelheid zoefde Wim eenieder voorbij, rakelings langs een grote witte bus. Hier werden snelheden gehaald die je niet voor mogelijk houdt. 60 70 km ik weet het niet, maar snel was het Zoef,rem.. Potverdorie daar gaat mijn achterwiel tssstttt tsssssstttttt. Dribbelend op het achterwiel maakte ik de bocht. Een zekere schrik had ik te pakken zodat in bij elke bocht toch iets voorzigtiger werd. Wim, Johan en ik volgden elkaar op de hielen. Jan was in geen velden of wegen te bekennen, misschien wel omdat hij de verstandigste was van het stel? Beneden konden we even uitrusten en na ongeveer tien minuten kwam Jan gestadig in zicht. Stjonge dat was me een afdaling zeg. Volgens mij kreeg Dirk hier onderaan de berg een visioen en dacht net als Hans dat hij wel even op de fiets kon stappen en het laatste stuk mee te fietsen. Helaas voor Dirk duurde het slechts enkele kilometers alvorens hij afstapte, Jammer was het zeker, maar forceren is niet goed dus was de beslissing om af te stappen in mijn optiek verstandig. Na een fors tempo kwamen we aan bij de waterkrachtcentrale van Vianden. Indrukwekkend zijn de turbines die opgesteld staan in een uitgeboorde hal in de berg. Wat een magnifiek bouwwerk! Beslist de moeite waard als je ineens in Luxemburg bent om dit te bekijken. Afijn we moesten nog een klein stukje en

dan zat de tocht erop voor deze dag. In Vianden parkeerden we de auto's en werden de fietsen vastgemaakt op de kar. Even een toeristische wandeling, een versnapering halen en dan terug naar het kamp. "Zeg, zullen we naar het kamp terugfietsen, opperde ik! Grapje voegde ik er snel aan toe! Het laat zich raden hoe we dan terug waren gekomen in het kamp "geradbraakt". De avond werd zoals gebruikelijk in een ontspannen sfeer gevierd.

Zondag 18 maart

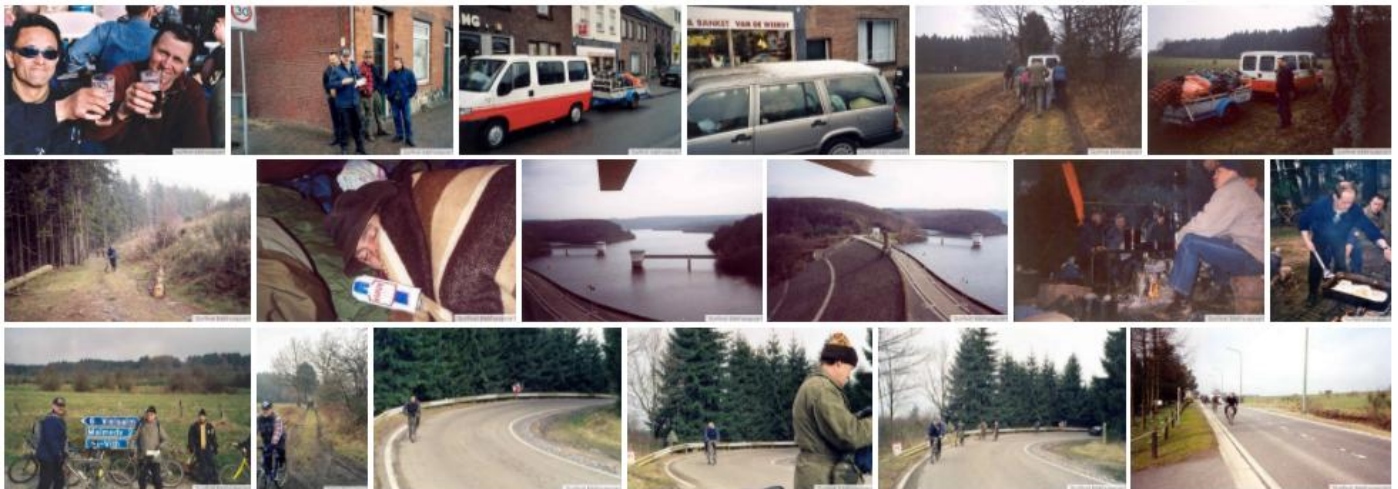
Lang uitgeslapen vanochtend. Koffie en brood werd klaar gemaakt door o.a. onze Jan. Overigens was Jan belast met de financiën maar tegelijkertijd nam hij ook een flink deel van de koks/activiteiten over. Wat was er trouwens een lekkere soep gemaakt. Alles tijdens deze vier dagen was voortreffelijk geregeld hoewel de bergen een volgende keer wel wat minder hoog mogen zijn hahaha. Na flink veel koffie en de buikjes rond gegeten te hebben moest het kamp worden afgebroken. Nadat alles keurig opgeruimd en achtergelaten was werd de thuisreis aanvaard. Naar Vaals voor de Chinese maaltijd. Jawel, hoor ze herkenden Frans nog. Onmiddellijk kregen we weer de tafel waar het minst zicht op was. Kan bijna geen toeval zijn! Er werd een eenheidsprijs afgesproken met de Chinees waarin we ons allen konden. Een goede maaltijd viel ons ten deel en eenieder liet het zich smaken. De reis naar huis werd vervolgd. Maar niet eerder dan dat we afscheid namen van Hans en hem hadden bedankt voor zijn steun en hulp in het vinden van een plekje om het kamp op te slaan. Werkelijk een unieke plaats, maar voor Hans onvoldoende. Een volgend keer misschien ergens anders mompelde hij, een plaats waar een beek is of zoiets he. Werkelijk fantastische dagen zijn ons ten deel gevallen, een goed humeur bij eenieder en veel plezier. Hoe laat was het eigenlijk toen we naar huis gingen? Volgens mij was het ongeveer 21.00 uur toen we in het H.V.B aankwamen. Afijn, onderweg heb ik heel even maar gedroomd van vroegere tijden "waar zijn de ontberingen gebleven".

Collegae en POV bedankt dat jullie het wederom mogelijk hebben gemaakt.

Namens het team, Klaas Veld

2002 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hooge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

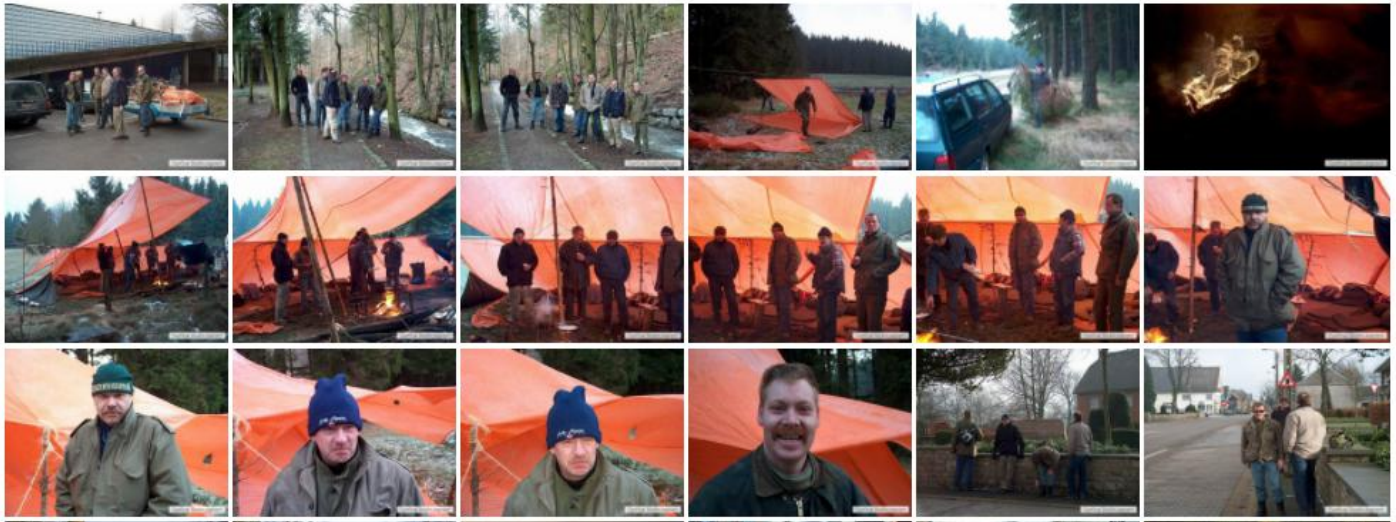

Fotoverslagging van de survival 2002 in de Belgische Ardennen.

De tekstschrijver was deze keer niet van de partij, misschien komt er nog een verhaal over deze barre tocht in de Hooge Veenen van de Belgische Ardennen.

2003 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hoge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

Fotoverslaglegging van de survival 2003 in de Belgische Ardennen.

De tekstschrijver was deze keer niet van de partij, misschien komt er nog een verhaal over deze barre tocht in de Hoge Veenen van de Belgische Ardennen.

2004 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hoge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

Aanwezig waren: Jan Kalsbeek, Dirk Edelenbos, Frans v/h Hek, Willem Helfrich, Roy Adrianov, Paul v/d Hulst, Robbie Poelstra, Menno Cramer en de gids Johannes (Hans) Langoor.

Donderdag 1 April

Het Vertrek naar de Ardennen stond gepland om 06.30 uur. Op Jan na was eenieder aanwezig. Toen deze om 07.15 uur nog niet gearriveerd was begonnen we ons al enige zorgen te maken over onze outdoor keukenprins. De kar was opgeladen, aangesnoerd en de auto ingepakt. Maar nog steeds geen Jan. Na enig telefoneren kwamen we erachter dat hij onderweg was. Toen hij uiteindelijk verscheen verontschuldigde hij zich. Tevens meldde hij dat zijn wekker wel afging en dat hij dacht, "mooi die doet het nog". Hierop had hij zich weer omgedraaid om verder te slapen. Tot op heden zijn we er nog niet over uit of dit nou een 1 aprilgrap was of niet. Om 07.45 uur reden we uiteindelijk de poorten van de BHP uit. Omstreeks 12 uur reden we Maastricht binnen op zoek naar de laatste 'Shell' pomp in Nederland. Dit op aanwijzing van (kaartlezer) Paul. Heerlijk om toch nog een beetje het idee te hebben dat er een vrouw mee was. Want om 14.00 uur reden we afgetankt de grens over. Nu was de tijd gekomen om proviand en de gids in te slaan. Want een survivor kan niet zonder junk/food, drank, GSM, opblaasbed, toiletpapier en Peper.

Aankomst

Met onze wagen volgeladen kwamen wij op een prachtige locatie aan. Aan de rand van het bos op een driesprong van stromende beekjes zou ons kamp komen. Na wat gegoochel met touw en zeil, en op aanwijzing van Hans verrees tot onze verbazing een solide onderkomen. Vervolgens legden we onze dranken te koelen in de stroom en gingen

hout kappen kopen omdat Frans zijn kapmes wat aan de kleine kant was. Tot slot rees ons nog een vraag, van wie was de schoenpoetsmachine.... Bij vallen van de avond had Jan een fijn soepje met, 'gehaktballen' gekookt. Hierop stond de eerste ontbering op het program. Een stukje wandelen. Na een tocht van een kleine 2 uur, in een door Hans uitgestippelde route (vooral niet over paden), had Dirk het bloed al in de schoenen. Terug in het kamp begonnen wij ons toch enige zorgen te maken. Dit omdat we gedurende de hele dag eraan herinnerd werden dat een ontgroening aanstaande was. Het was tenslotte onze eerste survival. Na een gezellige avond met openhartige gesprekken, mannen onderling onthullingen en de nodige consumpties werd het tijd voor Hollands verdriet. Niemand ter aarde weet, hoe het eigenlijk begon.... Maar voor de meeste waren dit de slaapliedjes. Toen wij ons omstreeks 03.30 uur als laatste neerstreken zat een ontgroening er niet meer in. Het was tenslotte ook al 2 April.

Vrijdag 02 April

Bij het krieken van de dag was het tijd voor nog wat extra ontberingen. Ik en mijn bouwvakker. En waarom we ei met spek over onze longen moesten roken. Na dat dit laatste onze maag had bereikt trokken we de stoute schoenen aan (sommige met bloed) en gingen we richting de kloof van Alhay, Abseilen geblazen. Maar eerst nog wat SmS-kes de deur uit, vooral die van Roy.

Abseilen

Na de top van de heuvel te hebben bereikt zonk de moed ons in de schoenen. Om er maar vanaf te wezen ging ik, Robbie, maar als eerste. De dood of de gladiolen!. Met een snelheid van zo'n 220 hartslagen per minuut zeilde ik als een jonge meid op pumps over een grindpad, de berg af. (Bron/Dirk E). Hierop volgden de grotere goden met meer ervaring. Met ware doodsverachting gooiden ze zich van de berg af. En voor de variatie demonstreerde Paul ons een ruglanding. Dirk wist het te presteren om zijn reeds gehavende onderbeen geheel in de berg te laten verdwijnen. Maar de klapper en het meest gewaardeerd door de jury was de Break-dance landing met omgekeerde judo rol, van Jan Dalsbeek. Duidelijk was dat de testosteron plaats had gemaakt voor een overdosis adrenaline, en dat de overwinning van 'het abseilen zege vierde. De middag was ingeruimd om met de kano het wilde water te trotseren. Het was niet ver van het kamp, slecht's een half uurtje rijden volgens de gids. Na anderhalf uur rijden kwamen we aan bij het kano gebeuren. Volgens de ansichtkaart moest het hier ergens zijn.

Kano

Achter in de huif van de Jeep, tussen peddels, zwemvesten en reservebanden werden we gedurende 30 minuten gecentrifugeerd en naar het hoog(s)te punt van de bedding gebracht. Hier stond ons een tocht van ongeveer 25 km stroomafwaarts te wachten. Na een schietgebedje en een laatste foto voor thuis, hesen we ons in de life-saving-jackets. Dit keer kregen we geen kaartlezer mee, die ons kon waarschuwen waar takken over het water hingen en de onderwater liggende keien zich bevonden voor een gegarandeerd nat pak. Mr Guide 'Hans' had voorzorgsmaatregelen genomen met een wetsuite, of handelde met voorkennis. Dit in tegenstelling tot de rest van de groep die geen droge kleding bij zich had. 'Wij gaan wel als laatste' was het plan. Dit om te zien waar de knelpunten op de route lagen en om droog over te komen. Dit bleek al snel een illusie. Want het werd een sport om onderwater liggende keien te ontwijken en vooral anderen hier niet voor te waarschuwen. Dus we positioneerden ons naar een tweede plek om de kunst van het ontwijken af te kijken. En alsof Paul al niet nat genoeg was. Gooiden Dirk en Roy tijdens de vaart de nodige liters water met hun peddels in zijn Kajak. En Paul (die wel wat help had kunnen gebruiken) had het al zo zwaar met het boegbeeld Franciscus de passieve van 't Hek. Al met al was het een spannende tocht in een prachtige omgeving. Iedereen was bij aankomst nat en koud tot op het bot. En met jaloerse blikken keek eenieder naar de droge kleding die Menno en Hans uit de auto toverden. Een uur later waren we terug in het basiskamp al waar we ons op maakten voor het avondmaal. Vanavond stonden er soep/shoarma en spareribs met boontjes op het menu. Nadat Robbie ons getrakteerd had op een niet te versmaden pan shoarma met knoflooksaus. Stortte eenieder zich (na hem te hebben gecompimenteerd) op de tweede pan van zijn hand. Dit brandende verlangen werd afgestraft met een gepeperde rekening. De vlammen sloegen ons uit de mond, en we stonden in de rij bij de vuilniszak. Ook de volgende dag had geen van ons een prettige stoelgang, Dirk had zelfs de witte vlag gehesen. Een slechte 2 april grap. Na wederom een gezellige avond werd de kloof tussen medior en senior ons duidelijk.

Zaterdag 03 April

Ook vanochtend zat de man met de hamer weer aan het ontbijt. Onze keukenprins trakteerde ons weer op ei met ui en hartig spek. En Roy had zijn eerste 15 sms'jes de deur uit. Finding Nemo Het plan was om te gaan ochtend vissen. Niet met hengels van 1000 euri maar met naald en draad. Back to basics. Aangekomen, na (jawel!) de gebruikelijke omwegen en dalen, kwamen we aan bij het oud Belgisch aquarium vissen. Zeven hengelaars zonder hengel kregen de opdracht om de 13 uitgezette forellen aan hun zelfgemaakte haken met lood, te slaan. Alleen Menno vond dit de schaamte voorbij en zocht zijn heil in literair geschreven woorden van Bukowski gedrukt op vloeien papier (later opgemerkt als perfect haard perkament). Na 2 uur te hebben gehengeld zonder hengel volgde het hoogte punt. Zonder medeweten van de vissers, werd het vis quotum beloond met een prijs. Derde werd Robbie. Twee visjes waren goed voor een life-hammer voor op de fiets. De tweede prijs was voor Willem. Goed voor, en het mysterie onthuld,...de ...schoenpoetsmachine..!, en winnaar met 4 viskes Mr Guide 'Hans'. Goed voor een

handzaam oplaadbaar licht. De vis werd duur betaald Na alle opwinding en blijdschap, want het valt niet mee om met een zuiver geweten een uitgezette vis tegen een steen dood te slaan, gingen we.... fietsen.

A.T.B. Hier zou het gebeuren.

De koers was uitgezet en zou een 40 kilometer bedragen. Uitgezet in een terrein van o.a. 8% hellingen en dalen en langs het F1 circuit van België. De geoliede Hi-tech stalen rossen die de doorgewinterde survivals van huis hadden meegenomen kwamen uit het vet. Het was immers hun lust en hun leven. Wij (Omke & Romke) moesten het doen met 2 ex-rentals met versleten remblokjes. Daar ging ie..... Bergje op, Bergje op, bochtje, nog een bergje op en hopen dat achter de volgende bocht een dalinkje zou zitten. Helaas, nog een bergje op. Toen werden we voorbij gestoven door Willem en Dirk. In de bezemwagen wel te verstaan. Pap in de benen, of was het rum? Het laatste gedeelte van de tocht bevatte een afdaling die voor fietsers sterk afgeraden werd. Maar niet voor Mr. Guide Hans en zijn gevolg. De gang erin. De laatste kilometers gingen door een bosrijke omgeving al waar Hans nog onzacht in aanraking kwam met de grond. Gelukkig geen kwetsure, ale'. Niets aan de hand! Uiteindelijk kwamen wij, Jan, Menno, Robbie en Hans, met de tong op onze schoenen aan in kamp thus. Tied fur een stevige maaltied. Het laatste avond maal.

Zoals elke avond werd de stam gedekt door Jan de Cuisinebeek. De forellen werden ontdaan van hun haken, schubben en graten. Mr Guide Hans had nog een soort van kapstok uit de boom gekapt. Als een wigwam (Tipi) zonder zeil hing hij de forellen te roken. Voor eenieder werd een gepofte aardappel uit het vuur gehaald en door Jan er weer ingegooit om uit te garen. De clou van dit verhaal; "als de rapen gaar zijn, zijn de piepers verbrand." De vis smaakte heerlijk. Voor de tweede gang werden spareribs met doperwten geserveerd. En de derde en vierde gang bestond uit Shoarma met doperwten, spareribs in een wieder-gutmachungs-knoflooksausje van Robbie. De rest van de avond werd besteed aan het vloeibare dessert.

Er waren nog wat staartjes rum, whisky en cognac waarvan de doppen al weg gegooit waren. En hiermee kwamen gelijk de sterke verhalen weer op gang. Met dat het vuur aan het eind van de avond doofde werd het zicht ook wat minder. Dit zal ook de reden zijn geweest dat we Paul niet in de sloot hebben zien vallen. Dit werd ons pas duidelijk toen we de kreet "Jonges Help Me" hoorden. De redding was nabij, en de legende was geboren. "PAUL v/d HELP". Met dit hoogtepunt van de avond gingen de oogjes dicht en de snaveltjes toe. Welterusten.

Zondag 04 april.

Visite en vis blijven maar vier dagen fris. Tijd om op te pakken dus. Maar niet na de gebruikelijke sms'jes van Roy en een stevig ontbijt van Turks brood met shoarma, ei en een medicinaal biertje. Hier wist Mr. Guide Hans nog te vertellen, dat de spareribs botjes vannacht waren opgeruimd door een vijftal vossen. Hierop volgde een laatste groepsfoto, gevolgd door ochtend- gymnastiek. Mr. Guide Hans (en voor ons Kazan) had twee touwen over de wilde beek gespannen. Na een bewonderenswaardige snelle oversteek van Hans. Viel aan ons de beurt. En dit viel niet mee. Jan hield het na een Lambada op het touw voor gezien. Hij ontving hiervoor echter wel een warm applaus en vooral veel waardering.

Slechts een enkeling wist de oversteek te maken. Na dit onderdeel verlieten we ons logeeradres. Om de honger op te wekken gingen we nog langs een pittoreske begraafplaats. Omdat het hier al gauw een dooie boel bleek te zijn werd traditioneel koers gezet richting de Chinees in Vaals. En wat een weelde, een heus toilet. Na een heerlijk chinees maal gegarneerd met haren van de kok, was Menno 's honger nog niet gestild. Na een visje uit het Chinese aquarium (zonder haar) namen we afscheid van Hans en zijn inmiddels aangeschoven vriendin. Op naar huus.

Terugkijkend als benjamins van het eerste uur hebben we een prachtige tijd gehad en de volgende woorden zijn volgens ons van toepassing op deze survival: Broederschap, vertrouwen, gezelligheid, afzien, doorzettingsvermogen, sportiviteit, discussies, mijn gelijk, jouw gelijk, ons gelijk, iedereen gelijk en Volgend jaar? Zijn wij er zeker weer bij..... OMKE (Menno) & ROMKE (Robbie) *Speciale dank en waardering aan Hans Langoor. En de P.O.V. die dit evenement mede mogelijk heeft gemaakt.

2005 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hooge Veenen Belgische Ardennen.
Survivaltraining door Johannes Langohr.
Survival 2005 Donderdag 17 Maart

De survival kit bestond dit jaar, behalve 3 kilo shoarma een varkensbuik met reuzel en randapparatuur, uit; Frans van't Hek, Paul van der Hulst, Dirk Edelenbos en uiteraard Omke en Romke. De spoeling was dun dit jaar evenals het profiel op de voorbanden van de dienstauto. Iedereen was er, alles was er. Of toch niet? Want wat is een survival zonder mobiele telefoon, een laatste kus van vrouwlief en een dvd-speler. Dus nog even bij Frans zijn huis langs. Na een laatste remproef met de aanhangwagen, ging de baksteen op de gasplank. Op naar België. Onderweg kregen we sterk de indruk dat Frans ook zijn fototoestel vergeten was. Dan maar een paar foto's van de rit, met name regio Utrecht, bij te bestellen via het CJIB. Kost wat maar, dan heb je ook wat. Het was druk op de weg. Auto's, vrachtwagens, ...en wat was dat waar we overheen reden. Plof! En een witte mist verdween in de achteruitkijkspiegel. Bij de eerste "pits stop" bleek dat de onder- en zijkant van de auto van een kunstwerk was voorzien. Zo een die je vroeger in Slagharen met een draaiende trommel en waterverf zelf kon maken. Alleen dit bleek geen waterverf te zijn, maar een overreden verfspuitbus. Overigens was dit niet het enige wat deze survival overreden is... Eupen (BE) Rond het middaguur kwamen we aan bij de Plaatselijke super in Eupen. Hier werden zoals gewoonlijk de eerste levensbehoeften ingeslagen en ontmoetten we onze gids, Mr. Guide Hans. Na nog drie ronden door de plaatselijke super te hebben gelopen, want ook wij dachten dat we iets vergeten waren (o.a. Mosterd, aardappelen, groenten en een laatste kus van de caissière), gingen we richting kamp. De sneeuw was nog niet voor de zon verdwenen. De plaats waar het kamp zou worden gebouwd bleek onbereikbaar. Waar vorig jaar nog een brug was, liep nu een kolkende stroom van smeltwater. Takken en rotzooi van wat de mensen zo al wegdoen, dreven voorbij. En we zagen dat het gras groener was aan de andere kant van de beek. Maar voor alsnog onbereikbaar. Met de bedrijfsauto durfden we de oversteek nog wel te maken maar met de auto van Frans... Gelukkig hadden we Paul mee, dus een alternatieve route was gauw gevonden. En dat op een oude kaart van Nederland. Toch maar achter Hans aan. Die had er tenslotte voor geleerd. Via bergen en dalen en een dorp waar het leven geruime tijd had stil gestaan kwamen we terecht op een bospad. Bomen links, dalen rechts. Modderstromen in het midden. Aangespoelde takken en gesneuvelde bomen. Dit was hoe een survival de luxe bedoeld was. De laatste meters met Frans achter het stuur. Wij zette ons schrap en Frans groef zich in. Tot aan de assen in de drek. De modder tot ver in onze buis van Eustatius. Hadden we je daarvoor al bedankt?

Te plak! Met verzuurde benen van het duwen, want niet alleen de auto van Frans moest geduwd worden, werd het tijd om te bouwen aan onze toekomst. De lussen werden gegooid en de lijnen gespannen. Tot zo ver want er moest ook hout gehaald worden om het allemaal een beetje behaaglijker te maken. Met Frans als chauffeur (hij had tenslotte net ervaring opgedaan) en Omke en Romke, om te onderhandelen vanwege hun jarenlange ervaring met asielzoekers, werden we door de drek op pad geduwd. Aangekomen in het dorp waar het leven nog steeds stil stond gingen we op zoek naar hout. Daar diende de eerste barrière zich aan. Hier sprak men alleen Frans. Na lang zoeken door de achtertuinen van "papa fume un pipe" en "come on sa va" vonden we een gedateerde boer die ons vroeg of we Frans kenden. Blij met deze vraag trokken we Frans uit de auto.

Dit leverde geen brandhout op, maar wel een spraakwaterval van het boerke dat 3 talen door elkaar prevelde. Met name Romke en ik vielen in de gratie. We werden constant aangesproken met Ach, Liebe Junge'ns. Na zware onderhandelingen in 3 talen duwden we moe maar voldaan de auto terug naar ons kamp. Hier bleek volgens Hans, dat we ons Letterlijk (nat) brandhout in de maag hadden laten splitsen. Voor de 2de kar die we nog tegoed hadden ging Hans zelf mee. Een uur later en bij het vallen van de avond hadden we een mooi bos hout voor de deur. Het kamp stond inmiddels, de ballen waren gedraaid en de soep was in aanbouw. Na het smulfeest was het koffie toe en dan naar bed. Welterusten Liebe Junge'ns

Vrijdag 18 Maart

De nacht was koud. Brrrr. Geen warme kont om tegen aan te kruipen. Of toch wel, Liebe Junge...(hihi). Toch niet zo'n slecht idee om die long John mee te nemen. Na een stevig ontbijt wat sterk de gelijkenis vertoonde van een avond maal was het tijd voor onszelf. Omke trok een erfstuk uit de auto en Romke Plaatste de blikken kleiduiven tegen het talud. Dit bleek een schot in de roos want het borrelende testosteron schreeuwde om een krachtmeting. Nadat het kruit was verschoten werden de koppen bij elkaar gestoken om het dagprogramma door te nemen. Ideeën waren er genoeg: kanoën, quatten en fietsen. Ook argumenten om dit niet te doen waren even in aantal. Vanwege de wateroverlast kon het kanoën niet doorgaan. Het quatten kon om twee redenen niet doorgaan. Ten eerste om dat het te duur zou zijn. Ten Tweede omdat ze gesloten zijn vanwege het seizoen (Aldus Frans). Met name het tweede argument was doorslag gevend. Wat overbleef was het fietsen. We hadden tenslotte niet voor niets fietsen meegenomen. Hans had een route uitgestippeld. We werden gedropt in de sneeuw. Op de mount Rige om precies te zijn (zie Foto PV red). Waar de ski's zojuist in het vet waren gezet snoerden wij onze broekspijpen aan. Kaalgeschoren kuiten, trillen heftig voor de start. Een Rondje om de berg, alle toeclips zitten strak. Bij het vallen van de vlokken trekken spaken klagend krom. Sleuren kerels aan het frame.

Het vertrek, de helse trom. Trappe, trappe, trappe. Franske gaat voorop. Het peleton verscheurt in brokken. Zwetend, slepend naar de top. Maar plots is hij verdwenen. Heeft iemand hem gezien. Was hij soms betrokken. Bij dat ongeluk misschien? Drie mensen die gaan zoeken, maar van Frans geen spoor. Was hij al de bossen in, alleen er vandoor? Ja dus! Na telefonisch verkeer met bezemwagen Paul, a tig Eurie's per minuut, kwam er een eind aan het rijmen om de gaten te dichten. Al met al een prachtige rit. Van (stuw)dam tot (Stuw)dam. En toch al zeker een 50 km onderweg. Over de afvallers zullen we dit keer niet uitweiden, gezien de afstand en de hell(ingen) 10%+ en het feit dat ze in de redactie zaten. *Hierop een welkome warme traktatie bestaande uit slagroomwafels met bosvruchten. Nadat we de auto weer door de drek naar het kamp hadden geduwd konden we beginnen met het avond maal wat verdacht veel op het ontbijt leek. We lieten het ons echter goed smaken, want na gedane arbeid smaken de rapen gaar. Het gemis van kalsbeek werd ruimschoots gecompenseerd door dirk zijn culinaire kunnen. Onder het motto niet mokken maar wokken, bakte hij prachtige creaties op het vuur. Het dessert, waar volgens gebruik de doppen weg worden gegooid, werd al vroeg geserveerd. Mede hierdoor zat de stemming er al snel in. Omke & Romke kregen de handen op elkaar door gitaar geschal en mondharmonica te combineren. Erg tekst vast was het geheel niet, maar de pret was er des te meer. Via Hazes, Jakkas Herb en Gerard Cox en in de korte broek, was het tegen vijven weer voorbij met die mooie maar vooral warmgestookte avond. Welterusten liebe Jungens.

Zaterdag 19 Maart

Het ontbijt smaakte als vertrouwd en verdacht veel naar het avondmaal van de avond er voor. Nadat al het orgaanvlees tussen de tanden was verwijderd en eenieder zijn bouwvakker had uitgelaten in het bos, was het tijd voor ander vertier. Nadat het laatste kruid met opa's buks was verschoten werden de koppen weer bij elkaar gestoken. Er werd geopperd om met echt kaliber op een schietbaan te gaan schieten. Maar het ontbrak een enkeling aan een bewijs van goed gedrag waar menigeen zich over verbaasde. Fietsen dan maar? Goed idee! Voordat de tocht begon, zochten we een onderkomen waar we Hans zijn avontuur konden bekijken. "Slumags gold" Een expeditie op zoek naar goud in de bossen en bergen van Canada. Het verhaal gaat dat een zekere heer Slumag die rond 1891 goud had gevonden. De vloek van het goud heeft hem het leven gekost. Uit de verhalen die bekend zijn hebben Hans en zijn crew een zoekactie op touw gezet. Met de voorgangers die ook op zoek waren geweest is het echter slecht afgelopen. De ene werd gek, de ander vermoord. Hoe het afloopt...? De film "Slumags gold" is 3 Juli om 19.30 u te zien op ZDF. Na koffie en bier bij Eddie's Kampong, en een mooie herinnering aan het Canadese landschap, bestegen we onze stalen rossen. Op naar SPA. Hans had het over ongeveer 16 km en voornamelijk berg afwaarts met af en toe een klimmetje. De klimmetjes waren in ieder geval af en toe maar het ..tje ontbrak. Met het zweet in de naad en de tong op het remblok bereikten we de top. Vanaf hier was het afdalen geblazen. Strak door de haarspeldbochten. Met name Dirk blonk hier in uit. Als een Jan Raas vloog hij over het asfalt. De ene auto na de andere werd ingehaald. Onder aan de finish, in SPA, wachtte de bezemwagen bij de super Mercado. Hier werden de laatste boodschappen ingeslagen (vooral voor thuis). Hierop werd koers gezet naar het kamp. Niet geheel zonder onderstaande vermelding. De aanhanger vertoonde plots vreemde kapriolen. Frans probeerde de fietsen uit de aanhanger te werpen. Dit zonder succes, maar toch een goede poging. Het laatste avond maal Het vuurtje werd weer aangewakkerd voor de spare-ribs en natuurlijk de doppertjes van Menno. Chef-kok Dirk brak het brood in tweeën en stilte onze honger. Witte rook steeg de hemel in en Dirk werd als nieuwe kok ingezegend. Het pontificaat van Jan was hiermee definitief ten einde. Nadat de afwas weer in de kliko was verdwenen werd er nog geopperd om een avondwandeling te maken, en daar bleef het ook bij. De kachel werd weer flink opgestookt. Het hout moest op en na een half uurtje werden de eerste zwembroeken al uit de koffer gehaald. Ditmaal werden er geen muzikale noten gekraakt maar menige discussies raakten een gevoelige snaar. Dirk serveerde zich een rijkelijk beschonken cocktail waar menig barkeeper zijn noodvoorraad zou moeten aanspreken. Net als de (witte) rook om je hoofd, was ook Dirk verdwenen. Na enige tijd hoorden we van achter het kamp het gebed van een overspelige maag. Nu hij weer wat ruimte had raakten we de laatste restjes ook kwijt. De overgebleven spareribs werden ingepakt voor het ontbijt en de luiken werden gesloten. Trusten hé. Trusten. Welterusten.

Zondag 20 Maart

Zondag om een uur of tien, dan mag ik heel even mijn bouwvakker zien. Zoals gewoontegetrouw werd deze dag het kamp ontruimd. De bomen werden in hun originele staat teruggebracht en de overgebleven drank verdween samen met de boodschappen in de auto van Frans. Komen we volgend jaar niet met lege handen aan. Abseilen voor gevorderden. Aangekomen op de Mount Eupen werden de lijnen gespannen. Eenieder stond aan de top te wachten op Paul die als een rokende stoomlocomotief de berg op kroop. Bij de derde halte (boom) deed hij de belofte om zijn pijp definitief aan Maarten te geven. Met een zijn laatste kreet "spero invidiam" bereikte hij de top. Overigens, tot op heden rookt hij nog steeds niet. Als jonge helden zeilden we gehelmd en getuigd, de berg af. De adrenaline stoot was beduidend minder dan vorig jaar. En omdat Paul waarschijnlijk volgend jaar een fanatieke niet roker is, kunnen we het dan wat hoger op zoeken.

Heimkehr Terug bij de auto's pikten we Frans op, die op de hond had gepast. Nu het waterpeil gedaald was durfden we het wel aan om de overtocht door de beek te wagen. Met droge voeten werd de landheer betaald en ging de tocht richting de chinees in Vaals. Na nog een honde streek van Frans schoven we aan de lijsttafel, met de nasi en met de bami. Al met al weer een geslaagde survival. Voor ons alibi verwijzen we naar de site blokhuispoort.nl die al jaren in stand wordt gehouden door, en volgend jaar weer van de partij, Willem H.

Een speciaal dankwoord voor de P.O.V. Henny, Hans Langoor en Directie BHP die een en ander mogelijk hebben gemaakt. Omke & Romke Boodschappenlijstje voor volgend jaar: - resterende boodschappen - Tuinfakkels - Muziek instrumenten - Tuinstoelen - Magnetron - Aggregaat - Roy A - Johan - Justitiepas - Klaas - Jan - Nicotinepleisters – Verlengsnoer

2006 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hooge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

Survival 2006 Donderdag 6 April

Verschenen tussen het bouwverkeer the die-hards van deze editie. Wij noemen Stamhoofd Frans van H. Terug van weg geweest Johan H. en Jan van K. Dirk E., Omke C. & Romke P. en onze benjamin Bernie Ut grunn. De gemiddelde leeftijd van de deelnemers van deze survival was aanzienlijk lager dan voorgaande jaren. Dit kwam mede door het ontbreken van Paul van de Help. Gadegeslagen door gedetineerden en bouwvakkers welke allen ongevraagd hun mening gaven over de beste manier van oppakken, inladen en aansnoeren, stapelden we de fietsen op de kar en gooiden we de tuinmeubels op de achterbank. Het was ons gelukt om dit keer zonder vertraging te vertrekken. Nog even langs de slagerij. Aangezien men het vlees moet slachten als het warm is, moesten we nog even wachten tot de slager open was. Tussen de schoolgaande kinderen, gebracht door hun goed verzorgde moeders met de ogen vol slaap stonden wij, gekleed in camouflage pakken, te nippen aan de fles Slivovic (beschikbaar gesteld door de P.O.V.) 'een behouden vaart'. Van de eveneens beschikbaar gestelde fles jenever heeft niemand meer wat van vernomen. Na het waggelen van de kar en het klapperen van het dekzeil reden we in drie rijtuigies naar de Outdoor store (Aldi) in Eupen (Be). Onze benjamin viel van de ene in de andere verbazing. Vertrouwelijk had hij ons medegedeeld dat hij een buikflesje berenburg had meegesmokkeld (ssst, niemand vertellen). Nadat alle verbazingen en vermoedens waren ingekocht streken we neer in het spreukjes bos waar Mr. Guide Hans op ons stond te wachten. Dit jaar was de weg vrij van obstakels en konden we na het uitpakken van het noodzakelijke, het kamp op bouwen. Probeer geen dak te bouwen als er nog geen fundament is gelegd, dus eerst maar weer een nipje van de Slivovic. Met stilzitten is nog nooit een mens vooruitgekomen dus de handen moesten uit de mouwen. De groep werd opgesplitst. De ene helft ging aan het kamp bouwen en de andere liet zich afzetten bij het kopen van het schaarse hout. Het drie talige boerke van vorig jaar had nog wel wat hout liggen. "Geld spreekt een taal

die alle volkeren kunnen verstaan" maar het boerke was het meest bedreven in deze taal, wat een gevoelig gat in ons budget sloeg. Slechts een mager gevulde kar met hout was ons deel. De basis voor ontbering was gelegd. Het kamp stond, de blokken hout waren opeen gesmeten, en het vuurtje brandde. Tijd voor de soep, (20 ltr) zonder rijst, en brood na. Nadat de plannen voor de volgende dag waren gesmeed gingen de laatsten om twee uur naar bed. Om vervolgens om 5 uur te worden gewekt door Jan. Zijn biologische klok waarschuwde hem. Het was tijd om de post te bezorgen. Bij gebrek hieraan ging hij maar koffiezetten. Hij gebruikte hier echter zo veel hout voor dat wij allen wakker werden en van de hitte uit onze slaapzakken dreven. Zeven uur werden we definitief uit onze droom geholpen. Niet het spreukjes bos maar Dirk Edelen bos hakte met de botte bijl in op ons tuinameublement (boomstam). Herstelwerkzaamheden. Het was afgelopen nacht -5gr. geweest. Stijf en koud kropen we uit onze nesten. Menig ervaren Survivaller had het nog niet zo koud gehad als deze nacht. Het was een nacht die je alleen nog maar in fillums ziet. Toen we het ijs van onze brillen- en bierglazen hadden gekrabbt konden we de rijp op de takken aanschouwen. Omstreeks 07.30 uur zaten we allen aan het ontbijt.

Vrijdag 7 april

Het geraas vanuit de artiesteningang van Menno deed mij beseffen dat het de volgende ochtend was. We hadden ook niet langer moeten blijven liggen want om tien uur stond het kanoen op het programma. Met de auto was het nog zeker een uur rijden. Dat de verhuurder een goede bekende van het hout-boerke was bleek wel uit zijn verhuurprijzen. Voor 4 bakelieten tobbes durfde hij 200 Belgische euro's te vragen: Bitte. "Vrouwen gaan pas economisch denken als hun huishoudgeld op is ". Gelukkig hadden we Lange Jan en Frans B mee, die anders dachten. En aangezien denken niets kost en veel opbrengt was een korting gauw bedongen. Na deze opluchting kon men zich ontlasten in het Huske van de verhuurder. Hiermee was de lucht niet geklaard. Van het concert des survival heeft niemand een program. Zo ook niet van de af te leggen route voor het kanoen. Door de hoge waterstand waren obstakels van andere jaren weggenomen en zat de vaart er goed in. We hadden gaten in de slaapzakken geknipt om het toch nog een beetje warm te houden. Het was tenslotte -5 C. geweest. Het koppel Bernie en Jan bleek een gouden combinatie. Jan verzorgde de foto's (steadyshot) en de ravitaillering, en Bernie peddelde de slivovic uit zijn bloed. Na 5 kwartier werd er gepauzeerd. De beste stuurlied stonden al snel aan wal. Alleen Bernie hoorde het ruisen der golven toen zijn kano met hem er nog in aan wal werd gekanteld. Na een korte tussenstop, koek en wat rek en trek oefeningen werd het ruime sop weer gekozen. De laatste loodjes met pijn in de onderrug op zoek naar een aanlegsteiger. Geen zee te diep maar wel een golf te hoog, en een natte broek voor ons allen. Dorpje links, nog een laatste bak water die de kano van binnen blank deed staan, maar vooral geen aanlegplaats voor kano's. "Tweemaal de weg vragen is beter dan 1x de verkeerde richting in slaan" Wij hadden kennelijk ambities voor het laatste. Vanuit de verte riep mr. Guide Hans ons dat we meer waar kregen voor ons geld dan ons lief was. Terug peddelen was geen optie gezien de sterke stroming van deze machtige rivier. In de verte voor de boeg lag het kwaad op ons te wachten. "Zouden hier ook extra kosten aan verbonden zijn?". Spookte er door ons hoofd. Een lichtelijke angst overviel ons. Nat in de broek en het zweet op ons voorhoofd. En voor ons, iets wat ons bespaard zou blijven. Laten we uitstappen bij de volgende boomhalte! Want het terug peddelen was als water naar de zee dragen. Na ook Jan en Bernie overtuigd te hebben met de angst voor het onbekende zetten we voet aan wal. De vloot werd aan wal getrokken. Het tobbedansen was voorbij. Dat we enige bruggen te ver waren gevaren bleek al snel. Gelukkig hadden verschillende mensen hun gsm's bij zich. Minpuntje was dat niemand het nummer van de verhuurder had onthouden. En dus: gingen 3 man de lanen uit, de paden op. Onderweg kwamen we een Belgische blokker van voor de oorlog tegen. Opeens waren we Jan kwijt. Jan die het afdingen nu toch in de vingers had, kocht voor slechts 4 euri een knappe, originele authentieke tandenborstel. Na enige tijd in het dorp vond men de bootverhuurder. Deze was verlaat en had geen kans gezien om een halte of iets van een teken langs de route te plaatsen. Lachend en met enig sarcasme reed hij ons naar de anderen, die als schipbreukelingen op de kano's lagen te slapen. Terug naar het beginpunt deed de verhuurder ons uit de doeken dat slechts een honderd meter verder we terecht waren gekomen in een wildwaterval van een meter of vier. En dit zonder bubbelbad, glijbaan of knuffelmuur. We hadden al zo'n vermoeden... Terug in het kamp besloten Johan en Menno de ATB's uit het rijp te halen. Gezien het kamp gelegen lag aan een bos wat zich goed leende voor stevig robbertje te crossen. De overige leden hadden de meegebrachte windbuksen uit hun foedraal gehaald. Ze testten hun kunnen op opgestapelde bierblikken. Maar als u geen doel hebt, kunt u niet raakschieten. Dus eerst maar wat blikken leegdrinken. En de blikken deden het doel vervagen dus was het tijd voor het avond rantsoen. We deden we ons tegoed aan karbonades met marinade kruiden en specerijen. Met name Bernie dacht dat dit het laatste was dat zijn darmflora nog aankon. Dus schoof hij er zeven naar binnen. Sindsdien is hij niet meer zichzelf geweest. De avond werd muzikaal ondersteunt door liederen waar alleen Omke en Romke zich raad mee wisten. Maar ook de gitaar wist Jan Smit te vinden en de zon verdween, de nacht verscheen en een ieder zong in symfonie de melodie, la la la la la la la, la la la, la la la, la la....

Zaterdag 8 April

Gehak...t dag. Bij het ontspruiten van het ochtend douw klonk wederom Dirk the Woodpecker. Was het de lokroep van een dwangmatige survivaler, of was hij bang te laat te zijn voor het volgende evenement. Ik, was in ieder geval door de wekker van Menno heen geslapen maar werd wakker van de geur van Shoarma. Het was dan ook al 7 uur. De hoogste tijd. Nadat het ontbijt naar binnen was gewerkt en afgeblust met een dopje sloossvovic, en de fietsen in de

kar waren vastgesnoerd, gingen we op weg. De route was via de tom tom van Omke al uitgestippeld. Na een stief uurtje toeren kwamen we uiteindelijk via Duitsland/België/Duitsland aan. Verwachtingsvol keek menigeen reikhalzend uit naar wat Jan voor ons in petto had. Dit was 'his finest hour'. Gespot en geboekt op de vakantiebeurs van 2004. Alleen voor echte bikkels. Alleen in België en alleen voor ons. Oh ja; ook voor ouders met kinderen vanaf 3 jaar en minder validen. RAIL-BIKEN. (Verwachting is teleurstelling) Een karretje, op het spoor, voor 4 personen waarop 2 kunnen fietsen en de andere 2 van de natuur kunnen genieten. (Als het niet al te koud is). Voor elke euro dat dit spektakel kostte had Omke wel een argument om vooral niet mee te gaan. Jan liet zich echter niet door de prijs van slechts 60 euro uit het veld slaan. Het afdingen of het verkrijgen van vrij-reizen kaartjes is waarschijnlijk niet eens bij hem opgekomen. Waarschijnlijk werd hij afgeleid door de stromen ouders met kinderen van ver onder de 1.30 cm. Dit was voor ons de reden om plaats te nemen in de voorste rail-bike, om zo niet te hoeven wachten op de traag trappende ouders met hun grootouders en (klein)kinderen. Wij in voorste bike genaamd "Lala", met Bernie en Frans op de trappers. Daar achter "Tinky-winky" met Jan en Mr. Guide Hans op de trappers en op de reservebank Johan en Dirk. Klaar voor de start. Maar die was pas om 11 uur, dus nog even een half uurtje blauwbekken in de snijdende koude wind en onder het geraas van Belgische kinderen op zoek naar de plas geitebrijer. Joepie, de euh!,pispot! Het startschot viel rond 11.03 uur. Nog stipter dan de N.S. Alleen de aankomst had men dit keer zelf in handen. Het trappen bleek geen kinderspel. Geen versnellingen, geen handremmen en bidons. Enkel een enkel verzet en aanmoediging vanaf de reservebank, wat niet altijd gewaardeerd werd. Frans was spontaan zijn koude oorlogswond vergeten en fietste als een jonge god door België terzijde gestaan door Bernjamen. Gelukkig dat men hier niet het spoor bijster kon raken. Echter voelden, en roken, zij al na enige kilometers de hete adem in de nek van de grootouders en kinderen. Alle zeilen moesten bijgezet worden. Maar door het fijne bochten werk en de aanwijzingen van de reservebank, wist men een inhaalmanoeuvre te voorkomen. Met de tong op de schoen en de heup in het draagmandje kwam men aan. Op de voet gevolgd door de rest van de tien rail-bikes toeristen. De adrenaline gutste door onze aderen. Jan was verheven tot onze held. Wij (of zij) hadden het gehaald. 7 km per spoor. Kedeng, kedeng, oehh oehh,.... Na een kleine pauze mochten we terugfietsen. Klaar voor de start en weg waren we. Zo hard mogelijk en dat ging het (zonder te trappen, hi hi). We snapten niet dat de heren er zo'n moeite mee hadden gehad maar al snel bleek dat het spoor van boven naar beneden liep. Als dwazen vlogen we door de bochten. Hier en daar werd, er uit angst om te ontsporen, geremd. Buigen of barsten, remmen of ontsporen. Of waren we al lichtelijk ontspoord. Eerst de schaamte om op een kinderattractie het spoor bijster te raken en toen de kick om zo hard mogelijk ons te laten ontsporen. Toch niet zo gek zo'n vakantiebeurs. Zie: www.Rail-bike.be Met de wielen nog na gloeiend op het spoor was het tijd voor een lokaal bakje koffie. Herr Franz wist nog wel een adresje in die nehe. Dit was geen cafeetje in sneek maar hier klonk het Horst Wessel lied en dronk men koffie met een jodenkoek. En ook hier waren de neger zoenen niet van de kaart gehaald. Ook kon men hier douchen, maar we moesten nog fietsen. De route was uitgezet. Volgens Hans een kilometertje of 25. Wij krabten ons achter het hoofd want met de auto was het al een stief uurtje rijden geweest. Maar vol goede moed zetten wij koers naar de hoek van de straat. Kaart erbij. Mr guide had echter al een jaar niet meer op de fiets gezeten en zijn knieën begonnen te knikken. Was dat wellicht de reden dat er om de 5 km een kaart geraadpleegd moest worden? Met nog 20 km te gaan werd de bezemwagen ingeroepen. We waren op onszelf aangewezen. Zonder gids de weg terugvinden. Verantwoordelijkheden werden afgeschoven. Niemand wilde de schuld op zich nemen om op het slechte pad te geraken. Via wegen en dalen en een mooie ATB-route door het bos kwamen we tot ieders verbazing aan op het kamp. De avond was gevallen, de billen gewassen in de beek en het hout was schaars. Het meubilair moest eraan geloven. De driezitsstam lag al op het vuur. De bonte avond was begonnen. Het weer was onstuimig. De regen zorgde voor overlast zo ook Jan die met de noordenwind was vertrokken. Jan was zoek maar de sparerib lagen te wachten en het dekzeil stond op instorten. Na wat stevige rukwinden viel ook de paal die het kamp enigszins overeind hield op de ruim bedekte gril. De sparerib sate waren een feit. Het zeil werd voorzien van afwatering, de sparerib gegeten en toen een avondwandeling om het eten te laten... euh om Jan te zoeken. Met de zaklamp in de aanslag kwam Jan vrolijk aangewandeld met een handdoekje onder zijn arm. "Even oprispen zonder publiek". Toen rond twaalfen bijna iedereen sliep waren wij nog druk in de weer om de laatste restjes drank op te ruimen. In ons benevelde enthousiasme ruimden we al het overgebleven meubilair in 1 keer op. Dat gaf een heerlijke warmte. Iedereen werd even wakker om te controleren of de wenkbrouwen er nog zaten. Ook ons tijdsbesef was inmiddels opgeruimd en we zochten onze rokende slaapzak op.

Zondag 9 April

Ditmaal klonken er meerdere wekkers onder de dekens vandaan. De meesten sliepen erdoorheen. Waarschijnlijk verkouden. Dat wat nog niet was opgeruimd vond zijn weg naar de kar. Inpakken en wegwezen. Op naar de chinees in Vaals. Het was rustig in het verkeer. Geen hond op de weg. Aan tafel werd de gebruikelijke estafette naar het toilet gelopen, bami pangpang gegeten en het thuisfront op de hoogte gebracht dat we onderweg waren. Nog even voor Leeuwarden werden de remmen beproefd. Net niet achter op een losgeslagen broodjeskraam geknald. Veilig thuis. Wederom een geslaagde survival mede mogelijk gemaakt door de POV en de directie van de BHP en mr Guide Hans. Hiervoor hartelijk dank. Voor het volgend jaar hebben alvast wat oude smoesjes die u niet meer kunt gebruiken. Ziek, Zwangerschap (gemiddelde zwangerschap is 9 maanden houdt u hier rekening mee met de planning), Krantenwijk, Mobieltje kapot, huis opknappen en de brug stond open. *Omke & Romke*

2007 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hoge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

Op donderdag 18 Januari was het weer zover. De survival. Velen van ons hadden er dit hele jaar naar uit gekeken. De hoop was een dik pak sneeuw aan te treffen maar de weergoden waren anders gestemd. Rond 08:30 uur vertrokken we vanaf de BHP. Windkracht 12 was er ons beloofd door Paulus Pietersma dus met wind mee was de geschatte aankomsttijd 11 uur. Halverwege de polder moesten we al stoppen om het zeil op nieuw over de aanhangwagens te draperen en flink aan te snoeren. Natgeregend vervolgden we onze weg. Niet alleen de regen maar ook een container was uit de lucht komen waaien. Daar konden we nog net omheen. Wat onverstandig van die vrachtwagenchauffeur om de weg op te gaan dachten we. Bij knooppunt Vianen werden we getrakteerd op een heuse file. Verbaasd keken we elkaar aan. Iedereen werd toch verzocht om vooral niet de weg op te gaan? Hoe kan het hier dan zo druk zijn? Weer zo'n eigenwijze chauffeur die zijn wagen had laten scharen. De snelweg was daardoor afgesloten en wij waren de laatste in de rij. En als je dan ook nog een volle blaas hebt duurt wachten lang. Na een uur in de file te hebben gestaan vervolgde we onze weg. Even leek het er op dat net voor het eerst volgende benzine station weer een file stond, maar gelukkig we konden eindelijk naar het toilet. We begonnen ons al enigen zorgen te maken over ons onderkomen voor vannacht. Ergens in Limburg lag voor een aantal de oplossing. Tiffanie-Anaal. Open vanaf 20:00 uur. Maar waarschijnlijk was Tiffanie net zo winderig als het weer buiten dus besloten we maar om verder te rijden. In Eupen aangekomen ontmoetten we Mr. guide Hans. Dit keer had hij zich niet vergist. Vorige week rond deze tijd stond hij hier ook al en had ongerust maar eens gebeld om te vragen waar wij bleven. Na het boodschappen doen moest er een plan gesmeed worden. Verspreid het bos in gaan om zo het risico een boom op je kop te krijgen te beperken? Afgewezen! Nadat Hans heerlijk in de auto had getelefoneerd met herbergen. En wij, klappertandend, met een biertje voor de plaatselijke supermarkt als hang survivals hadden gestaan, waren we nog niet veel wijzer geworden. Uiteindelijk besloten we naar het kamp te gaan om daar de boer te vragen of hij een oplossing had. Gelukkig stelde de boer na enig aandringen zijn hooizolder beschikbaar. Een hooizolder met lederen zithoek, twee badkamers en 16 bedden. Het was niet veel maar je moet toch wat. En het was inmiddels ook al donker geworden. Nadat de koelkast gevuld was hebben we onder het genot van eigen gemaakte soep en een drankje het avontuur van Hans in Canada gezien.

Vrijdag

Het ochtendnieuws meldde ons dat er 5 doden in Nederland waren gevallen. Wij voelden ons niet veel beter bij het ontwaken. Ik was vanwege de oergeluiden van onze benjamin, Jaap Jawis!, genoodzaakt om op de bank te slapen. Bernie was de enige waar nog wat leven in zat. Als kanonnier had hij de pot vol geschoten. De kruidsporen waren nog duidelijk zichtbaar op de rand, en de hooizolder moest om 11 uur schoon opgeleverd worden. Rond een uur of tien was het dan zover. Het kamp opbouwen. Ook dit keer moesten we omrijden. Dit duurde even omdat er een aantal bomen van de weg gehaald moesten worden. Inmiddels hadden Frans, Johan, Omke en Romke hout gesprokkeld. Vanwege de hoge olieprijs was het hout hier schaars geworden. Nadat het kamp stond zijn we naar de keutelberg gegaan voor ons eerste evenement. Skiën. Jan had zich goed voorbereid. Na lang zoeken had hij een leuk ski-setje gevonden in de kringloopwinkel. De ski's met schoenen waren flink aan de prijs maar uiteindelijk heeft hij ze toch voor de vaste prijs van 5 euro gekocht. Trots liep hij naar de Skihal, met onder zijn arm zijn eigen setje. Aangekomen in Snow World lukte het hem ook nog om de kaartjes van de uitvallers aan wildvreemden te verpatsen. Opgewonden gingen we de ski's halen. Ervaren skiërs hadden we niet. Wel hadden een aantal de melk horen klotsen maar waren vergeten waar de tepel hing. Menno had speciaal voor deze gelegenheid zijn ski helm meegenomen. Niet dat hij ooit op de lange latten had gestaan maar hij vond het een mooie helm. Ook vond hij gezien de ervaring die hij met het skateboarden had opgedaan, dat hij met skischoenen kon gaan snowboarden. Hij is dan ook niet van de kinderpiste af geweest. Na 20 afdalingen en evenzoveel valpartijen, hield hij het na een pijnlijke stuit landing voor gezien. Tijd om plaats te gaan nemen naast Frans en Jaap Jawis in de apre/skihut. Die had het na 10 minuten al gezien nadat hij een gezichtslanding had gemaakt op de zwarte piste. Jan had waarschijnlijk de ski's van "Eddy The Eagle" en de schoenen van "Lucille Werner" op de kop getikt en kwam geen meter vooruit. Mede doordat de schoenen niet op de latten pasten. Gelukkig voor hem kon hij het setje van Jaap Jawis overnemen. Die het spektakel van achter glas

gadesloeg. Mr. Guide Hans vloog als een ongeleid projectiel over de piste en ook over de achterkant van Romke's ski's, hij had nog duidelijk moeite met het remmen en vooral het sturen. Paul van de Help was het talent van de dag. Aan hem is dan ook de stijl prijs uitgereikt. Dit voor het recht vooruit skiën met uitsluitend linkerbochten. Ook Johan had zijn roeping gevonden. Tijdens de apres ski belde hij zijn vrouw en vroeg of hij volgend jaar weer mee mocht. Bernie had weer wat structuur in de darmen en waagde zich op de bruine piste. Daar gleed hij zonder remsporen doorheen. Het was een geslaagde warme wintermiddag en nadat de knieën pijnlijk begonnen te worden, de handen blauw aanliepen en het haar dat Jaap had laten groeien, maar hem geen extra warmte bood schoven we aan bij de apre slivo iets.

Vrijdag Avond

Hoge bomen vangen... is moeilijk. Terug naar het kamp en op zoek naar brandhout. De weg van de minste weerstand leidde ons naar de plaatselijke super. Hier huisde waarschijnlijk de kleinzoon van het boerke van het vorige jaar en dat daarvoor. Want met een gevoelige aderlating in de beurs waar we waarschijnlijk al een wegeenvignet voor hadden kunnen aanschaffen reden we richting kamp. Op het droge hout werden de karbonades gegaard. We vroegen ons af of er wel genoeg eters waren voor al die karbonades. Maar ons was de komst van Roy beloofd. Door Roy zelf wel te verstaan. Maar door de plotselinge verjaardag van zijn zus, kon hij niet komen. Begrijpelijk. Ook de karbonades van Dick en Dirk lieten wij ons smaken. Door de afwezigheid van Dirk waren we genoodzaakt om een transistorradio mee te nemen, voor de stiltes die anders door Dirk werden opgevuld.

Zaterdag

De plannen waren net zo wisselvallig als het weer. Fietsen, Lopen, Of lopen met de fiets aan de hand. We wisten het niet. Omke en en Jan hadden op de 1ste avond al een Mountain Bike Route uitgestippeld. En de variant van 35 km leek hun wel de beste optie, gezien de weersomstandigheden, stijgingspercentage en alcoholpromillage wat nog in menig lijf vestte. Omke had er echter het volgende niet bij vermeld. Om deze tocht te volbrengen moest je met Cum Laude zijn geslaagd voor de Fit Kit. En gezien het gros van de sur5al deelnemers de sportmeesters niet bij naam kennen, was het buiten kouder dan op de fiets. 3 km na de start vroeg Jaap Jawis of we er al bijna waren. Johan verontschuldigde zich dat hij al een half jaar geen IBT oproep meer had gehad. En dat de heup nog niet gewend was aan Frans uitte zich in het feit dat na 8 km klimmen het hazenpad lonkte. Jaap jawis en Frans hadden de man met de hamer op de pakje drager en splitsten de groep. Terwijl Omke genoot van de omgeving en Romke wees op de omgevallen bomen zagen we ook met regelmaat de hybride van Bernie door het bos vliegen. Met diepe oogkassen en heimwee naar moeder ut wief wenste hij de bedenker van deze veldslag geen warm hart toe. Maar liever dood dan afhaken. Liever Groningen dan Cambuur. En straks in het kamp direct de auto in en linea-rectum naar huis. Maar met het nog af te leggen traject begon de tijd te dringen, de regen te vallen en wind aan te wakkeren. Tijd dus voor plan JFK. Jan Fan Kalsbeek ontpopte zich als reisleader. Als we hier links gaan dan komt alles goed, ook wanneer de rest rechtsaf wil en de lokale bevolking ons elders wees. We gaan linksaf. Follow the leader: want hier zag JFK een bekende hurkplaats. Hier had ooit Wim Ladenius de aarde opgehoogd. We strandden uiteindelijk in (von)Hintenhausen. De plaatselijke kroeg bood ons onderdak. En daarmee was ook alles wel gezegd. Van warmte was geen sprake. Hier werd duidelijk bezuinigd op de stookkosten en vriendelijkheid. Na enig sms-verkeer werden we al na krap 3 uur en drie biertjes opgehaald. Het was ook wel 12 km rijden met de auto. Dat is toch zeker gem. 4 km per uur. Laten we het er maar op houden dat we blij waren met hun komst. We zouden nog even hout halen bij de pomp, maar zagen daar toch van af, mede doordat deze gesloten was.

Bonte Zaterdag Avond

Tijd om de bloempotten buiten te zetten. Traditiegetrouw ontbrak JFK na het avondmaal. Billenpoetsen bij maanlicht is mooiste wat er is. Het werd hem gegund. Om de nacht wat op te leuken werden tussen de kamplieden door een restantje vuurwerk geconsumeerd. De 'Oooh's en Aaah' s waren niet van de lucht. Zeker niet toen franske een fiks gat in het dakzeil brandde. Hij had toch ook op de BHV cursus meegekregen: "geen gesloten gell-potten in het vuur gooien" !!! De blusdekens uit het kerstpakket kwamen dan ook handig van pas om de slaapzakken van Jaap en Johan te doven. Hierop werd het vuurtje weer opgestookt. Paul had het hele weekend de mond vol over het feit dat dit zijn laatste survival zou zijn. Dit stemde ons allen wel treurig. Want wat moeten we zonder opperhoofd Paul vd Help en zijn verhalen. Mr. Guide Hans opperde om de eerstvolgende keer met zijn allen in een Indiaaaanen tent te bivakkeren. Dit spande de Tooi. De enige voorwaarde om Paul de volgende keer mee te krijgen (uch) (uche uche uche!). Na de mijmeringen van onze jeugdherinneringen en alle overeenkomsten die het met zich meebracht, gingen we voldaan en dromend van de dingen die we ooit hadden gedaan en wilden doen, door de nacht om vervolgens geconfronteerd te worden met de ochtend dampen van het shoarma ontbijt met soep.

Zondag

De ochtend stond is veel te vroeg. Mr guide hans was na een avond van afwezigheid s ochtends weer present met zijn nieuwe speelgoed, de Camera. Elke stap die we dit weekend maakten werden op zijn gevoelige plaat vastgelegd. (Terug te zien op blokhuispoort.nl) Tussen de windvlagen en regen buien door glibberden we begeleid door oenemeine-mats-tirol, jodelahi, bepakt en bezakt het terrein af. Op naar de chinees. Volg de skoda rijder. Dit jaar was

de handicap, eten met stokjes met Jan. Want alleen Jan wist hoe de vork in de aap zat. Na een korte demonstratie Koe lu yoek koos hij foei jong, hi voor zijn geld.

Einde verhaal. Na een staartje whisky, een scheutje cognac, 1 glaasje water, 6 zakken chips, drie droge worsten en twee avonden is het ons weer gelukt om iedereen een plaatsje in het verhaal te geven. Rest ons nog een dankwoord richting de P.O.V. en Directie die dit evenement mede weer mogelijk maakten.

Agenda Voor volgend jaar:

- 01 Opening door voorzitter Paul (winnetoe) v/d Help
- 02 Schutzfest. (Wegens weersomstandigheden vorige keer afgelast.)
- (Beter 1 kogel in de hand, dan tien in de rug)
- 03 Skiën
- 04 Dropping/wandeltocht
- 05 Oud indiaanse spelen (o.a. zweethutten)
- 06 Rondvraag met vredes pijp
- 07 Gebruik/verbod GSM!
- 08 Ontsluiting

De volgende redenen om niet mee te gaan zijn ongegrond verklaard.

- Spontane verjaardagen van familieleden
- Vage ziektes (actie/controler dr. Joosten)
- Alle redenen die Paul v/d Help op geeft.
- Ik krijg het inschrijfgeld toch wel terug.
- Ben net een week ziek geweest.
- Ik had toch nog niet betaald.
- Maar ik ben gruninger

Omke & Romke.

2010 Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hooge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

Na een jaartje sabbatical en een schrijversblok van twee jaar hier weer verslag Omke & Romke. Overigens het vorige verslag, was wel gemaakt, maar verzuimd Op te sturen. Om vervolgens compleet met Romke zijn pc verkocht te worden. Op een dag.....

Donderdag, 22 April

Goed gemutst met onze nieuw aangeschafte Mac Gyver hoeden verschenen wij ten tonele op een voor af afgesproken punt. Hier troffen wij de andere laatsten der sur5al Mohikanen. Te weten Jan Kalsbeek & de Jubilaris Frans vant Hek. Anders dan voorgaande jaren hoefden we alleen maar te wachten bij de benzinepomp tegenover de "Old Mac Donalds Goutum". Jan had vanwege de reistijd/werkijd al zoveel uren opgespaard dat hij van gekkigheid niet meer wist wat met zijn vrije tijd aan moest. Zo had hij de aanhangwagen afgelopen week al vijf keer opnieuw

ingeruimd. En steeds bleef er geen extra ruimte over, maar dat terzijde. Op weg! In België aangekomen reden we, achter Frans, de afslag naar de Aldi voorbij. Even later bleek deze te zijn verplaatst even als Mr Guide Hans die nog een klusje op de daken van Parijs had. Hij moest daar een grote rode ventilator vervangen in de wijk "montmartre". Er moest geshopt worden. Gelijk stak Jan zijn hand in een redelijk geprijsd handschoentje. Maar deze kinderhandschoen bleek gauw gevuld. Nu de hand niet meer teruggetrokken kon worden en ook de winkelbediende er notie van genomen had, hebben we het personeel ervan moeten overtuigen dat Jan 'Brinker' van achternaam heette en dat dergelijke acties genetisch bepaald waren.

Op naar het kamp

Toch wel enigszins gespannen kwamen we op camp side aan. Dit was voor ons allen de eerste x dat het kamp zonder toezichthouder en Dirk E. gebouwd moest worden. Gelukkig waren de weergoden ons gunstig gestemd. Met slechts vier paar handen stond het kamp in een recordtijd al mooi scheef. Het mooie weer hadden we ingecalculeerd en hebben daarom geen verdere pogingen ondernomen om het zaakje waterdicht te maken. Werd ieder in een verleden nog met pek & veren uit het kamp verbannen: nu trokken Jan en Frans tot ieders verbazing twee stoelen uit de auto om heerlijk in het zonnetje te gaan zitten genieten van hun verlof uren. Schandalig! Frans die voor de 20ste keer mee was, koning van de survival. Hij die deze ontbering leven heeft gegeven ging zitten op een canvas stoeltje. Wel tweedehands (Sinnema). Maar wel een stoel. Schandalig ook omdat wij, als blijk van waardering en vanwege het feit dat dit Frans zijn 20e jaar was, twee stoelen voor de oudjes hadden meegenomen. Noodgedwongen hebben we deze plaatsen zelf moeten bezetten. Het beloofde een koude avond te worden, maar gelukkig hadden we flink wat hout voor de deur. (adv. Mede mogelijk gemaakt door de hout afd. Marwei.) Waarvoor onze warme dankbetuiging. Zoals gewoonlijk, maar dit keer met thuisgedraaide ballen, stond Jan's groentesoep te pruttelen op het kampvuurtje. Niet alle spaghetti had de pan weten te bereiken daar Jan het naar zich toe brak ipv te verkrumelen. Een half uur later schoven we allen aan voor het avond maal. Frans had als eerste opgeschept en kwam met een fors bord spaghetti/maaltijdsoep met alle ballen aangeschoven. Toen ik de hond in de pot vond en Romke vroeg waarom mijn bord nat was. Wist ik hem te melden dat dat de soep was. Gelukkig kon de hongerklop gestild worden met karbonades en toetjes met taartbodem verpakking smaak. Ze verkopen daar alles bij de aldi-outdoorshop. Plots later....

Vrijdag

Gelukkig had Menno dit keer niet zijn gratis slaapzak bij zich, die hij bij de expert had gekregen en waarvan de kwaliteit en het comfort zich te raden liet, maar wel een goedkope variant ervan. Koud was de nacht. Koud en eenzaam als een maatschappij. Ook de lucht bedden waar wij oplagen, het extra ondergoed, de slaapmutsen en de warme sms-jes van thuis konden de kou niet buiten houden. Omdat het wachten op Mr. Guide Hans was, waren er nog geen activiteiten ingepland. Dankbaar maakten we hier gebruik van door deze uren vol te slapen. Langzaam trokken onze ogen open en zagen een lege fles whisky. Ons hoofd deed ons vermoeden dat wij die met zin tweeën hadden opgedronken. Ergens buiten in een bosje en bij een graad of vijf onder nul. Maar we waren echt wakker en de vermoedens bleken gegrond. De FLO-ers waren inmiddels gevlogen. Tenminste dat stond vermeld op het prikbord bij het verzamelpunt in de tent. "Wij zijn vlees, ajuinen en peuken aan het halen in Spa". Want wie kan zonder. Waarschijnlijk werkte het gesloten luchtruim van een week ervoor nog wat door in België. Mr. Guide was nml rijkelijk laat of anders gezegd Belgisch op tijd. Struikelend over de stoelen, luchtbedden, stereo-installatie en lege flessen viel mr Guide Hans het kamp binnen. Hij wierp zijn professionele blik op ons professorisch kamp. Na 20 jaar the boyzz te hebben voorzien van voedingsadvies, bouwkunde, weersomstandigheden, sterrenkunde, navigatie, kamasutra... was dit het resultaat van twee decennia noeste arbeid. Er viel een eeuwige stilte. Ons zelfvertrouwen brokkelde in twee minuten af. Een koude wind sneed door onze ziel. Alsof onze baas over de schouder mee keek. Jan brak de stilte en de spaghetti die net zoals ons de soep gemist had. Dit deed hij door te zeggen dat we voor grote rookluiken hadden gekozen dit jaar. Nadat de handen en ook de poten van de hond "Sheeba" waren geschud gingen we op pad. Dit keer met zijn allen in de auto van mr Guide Hans. Het viel ons op dat er automatisch beugels over ons heen zakten, (net als in de Efteling achtbaan) Toen er op de radio de soundtrack van "back to the future" schalde hadden we al onraad moeten ruiken. Dat dachten we niet alleen maar deden we ook. Want bij Romke liep dun door de broek. Zeker toen Mr Guide Hans op een weg waar 70 km stond aangegeven 180 km per uur reed. Technisch gezien moet je dan wel terug in de tijd gaan. Helemaal na een aantal flessen whisky. Jan wist nog een leuk verhaaltje te vertellen over doodgereden reeën en wat een rotzooi dat geeft in je kofferbak. Op de achterbank zetten wij het lied in, er is leven na de dood. Twintig minuten eerder de bedoeling was kwamen we aan waar we moesten zijn. Het was inmiddels tegen enen, en het viel ons op dat Jan al was gekleed voor zijn late dienst. In vol ornaat wist Romke op te merken dat hij zijn stropdas niet voor had omdat de R nog in de maand zat. We maakten ons op voor een fikse hiking tocht rond een stuwwmeer, voornamelijk bewoond door bevers. Na eerst door een compleet door zwijnen omgeploegd landschap te scharrelen kwamen we aan bij in een adembenemend mooi vergezicht rond het meer. Na wat vertier met natuuristen en een natte hond vervolgden we onze tocht. Ik de 'no go area' van de bevers viel het ons op dat Jan zich wat afzijdig hield van de groep. Met zijn camera in de aanslag hoopte hij op een 'nice-beavershot', maar ving slechts ons voor zijn lens. We legden ons oor te luisteren. Mr guide Hans vertelde ons dat de bevers, vooral Willem en Ceta, hun aanwezigheid kenbaar maken door met hun 3e wereld tiet op het water te slaan. En als je een stok in de bever stopt

en zijn staart in de fik steekt je een mooie fakkel hebt. Wel de bever er even afsnijden anders heb je een lichtkrant. Tenminste, zoals het in Canada gebeurt. Wel droog en lekker vlees overigens. Dat de jaren voor de hond Sheeba begonnen te tellen merkten we toen Mr. Guide Frans de route uitstippelde. Hier was geen kruid tegen gewassen, en ook onze kisten liepen vol water. Na een half uurtje swamp walking met een steile helling tot afsluiting trok Sheeba het niet meer en moesten we haar over de kling jagen. Mede ook om deze hond s'avonds niet in de pot terug te vinden. Niet echt vermoeid maar toch met lood in de schoenen liepen we over Via Gladiola terug richting de volvo. Hier maakten we ons op voor een dolle terug reis in de tijd.. Dat de gaten sinds het Ardennenoffensief nog niet gedicht waren scheen Mr. Guide geheel niet te deren. Hij ging voor pole position op 'francorchamps'. Na het indrukken van de warpspeed knop waren we in no time terug op het kamp. Onze nagels stonden vast in het dashboard. Ogen gesloten, . Zweet liep ons bij de rug omhoog. Een snelle blik op de meter. Ons leven vloog ons met 190 km per uur voorbij. Een seconde is fataal en euh zeggen helemaal... Mochten er nog vraagtekens zijn over de indentiteit van " The Stigg" uit het u welbekende programma 'Top Gear' Nog wat bleekjes om de neus openen we onze ogen en stapten we uit de auto. Frans zei nog iets van Trojka hier, Trojka daar, moeder is de koffie klaar. Maar die was koud, en de vocking worst ook maar die smaakte heerlijk. Vooral met wat milde dion mosterd van de aldi. Maar rode draad dit weekend was toch wel de kist. Deze voorraad koelkast bleek een doorlopende bron van ergernis. Want bij gebrek aan ruimte om goeds en kwaads op te zetten moest deze steeds open als deze vol gesteld was met lekkernijen. Ook de kleine multifunctionele munitie kist van Omke speelde een belangrijke rol tijdens deze sur5all. Nee geen ergernis; maar wel bedenkingen over de hygiëne. De doos maakte op gezette tijden een uitstapje mee naar het bos. Ontlastende mortier hopen en luchtaanvallen. Gasalarm en weer terug in het kamp. En Omke met een tevreden blik. Er was met scherp geschoten. Na een feestelijk avondmaal, wederom goed verzorgd door onze doorgewinterde PIW'ers alias Bewa' s, was het tijd om bij het vuur op te stoken en bij te praten over afgelopen jaren. Bij deze overlevering kwam ook voorbij dat er ooit ene Klaas V mee was. Toen er s' nachts nog doorgehaald werd en men de grote beer gebruikte om richting te bepalen. Een handje droge gerst het maal was voor het hele weekend. Klaas die overdag sterren kon kijken. Bij een demonstratie omhangen van de rugzak gebeurde het volgende. Niet het lid maar de gehele steelpan aan de rugzak kreeg hij op zijn neus. Sterren om zijn hoofd, een buil en een deuk in zijn ego. Ja, dat waren nog eens verhalen. En ze werden elk jaar groter. Het verzoek van mr. G Hans om Klaas S weer eens uit te nodigen werd door een enkeling unaniem weggestemd.

Zaterdag 00.00 uur

Lang zal ie leven in de gl..ardennen. Frans schrok wakker. Ook de hond Sheeba liet een wind. Lang zal ie leven. Omke 50 jaar, zeven jaar geleden. Geen gebak maar toetjes met taartbodem smaak was ons deel. Hij kreeg geen kadootjes maar visite was er wel. Na hierop gedronken te hebben gingen we te bedde. En deze nacht was koud en eenzaam, als een hondendrol (De Dijk) en de mop die Jan ons voor de tweede keer vertelde maalde in ons hoofd. Hoe natter het konijn....? Beren? Muis....? Tjaf-Tjaf...? Borne to p...?

Zaterdag

Vandaag naar een traktatiepark. Raften, biken, grotten tocht en rodelen, maar het pakte anders uit. Zoals een goed sur5all betaamd. Zo'n 70 km moest er afgelegd worden. Een eenvoudig rekensommetje, als we met mr Guide Stig mee zouden rijden. Twintig minuten, hooguit! Maar wij hielden liever het lot in eigen hand en besloten onder de smoes dat de 2ehands auto van Romke nog ingereden moest worden, achter The Stigg aan te rijden. Dat leek althans een goed idee. Met naast hem Frans. Met de Tom Dom op schoot lopen alle wegen dood. Dat de dikke pantsering van zijn dak geen signalen doorliet leek hem niet te deren. Na het doorkruisen van de bejaarde deelnemers van de Libelle fiets tocht, vonden we het tijd om in te grijpen. Nu Romke het voortouw nam, vertrouwend op zijn goed gesternte waren we er in een poep en Omke' s scheet.

Rafting.

Wat te dragen op zo een tocht, was de vraag? Jan wist het wel. Sinds de avonddienst van gister, had hij nog geen kans gezien zich om te kleden. Ook Frans zijn broek zat nog als gegoten. In de boot was plaats voor 10. Maar eerst even poseren voor de groepsfoto. Hierbij stootte Jan en vreugdekreet uit die terug te zien is op deze site. Met mr.guide Hans als roerganger kon ons niets gebeuren. Toen de linker en rechter peddels uitgedeeld waren en de hiërarchie in de boot bepaald was, werden we in het diepe gegooid. Sheeba paste op. Na enkele meters kwamen de eerste schipbreukelingen al tegen. Jan koos er echter voor om een leuke bal uit het water te halen. Geen verstekelingen aan boord. Al waren het geen Somaliërs. Er moesten foto's geschoten worden. Mr Guide verliet zijn positie waardoor we stuurlaars werden. Leuk op de foto maar hachelijke momenten. Jan riep nog KIJK! een honden speeltje. Daar in het riet! Maar voor het verzamelen van onzinnige en vooral kapotte ex kringloopwinkelvoorwerpen was geen tijd. Als een leegstromende wastafel maakten we onze rondjes. Wel leuk voor op de film. Plots zei Jan: Kijk daar drijft een peddel! Ho!, het is de mijne. Alle Hans aan dek, en terug in positie. Geen tijd meer voor gekkigheid, foto' s en polygoonjournaals. Er moesten peddels gered worden. Nadat we onze scheepjes op het droge hadden getrokken maakten wij ons op voor de volgende traktatie. Nepgrotkruipen zonder gids. Na 20 meter waren we een illusie en 15€ p.p. armer. Deze mega blokkendoos die in plopsaland niet misstaan had bleek een belediging voor onze gids. Het beton van de pas gestorte stravemieten en -tieten was nog niet droog. Godmiljaar! hoorden we door de grotten klinken! Dit is heel niet ech. Deze tocht werd ons aangeboden door de P.O.V. met dank. Jan en Frans die het

niet aandurfd en gebruikten deze tijd om hun kleding te drogen. En na een gezamenlijke ijscroto vervolgd we onze weg richting kleinste stad van de wereld. Durbuy. Kleinste stad van de wereld. Tenminste dat werd ons verteld en ook dat we er 0,54321 seconde voor nodig hadden om er doorheen te rijden. Om toch het verjaren van Omke en ook het 20 jaar survival van diehard Frans te vieren stopten we bij de lokale slager in Theux. Dat Belgen als dwazen reden wisten we, maar om nou op een kruising voor de slager te parkeren..... (?) Nadat de lokale bevolking ons met vleeswaar toe riep leek het ons beter om mr Guide Hans met de (mis)steaks mee te nemen. 8 km fileleed klonk er door speakers van de autoradio. My missteaks where made for you! Whe chopped the woods and stoke te fire. Even dachten we dat mr Guide Hans zijn automatten aan het uitkloppen was maar niets was minder waar. Het waren de steaks van toch zo'n 500 gr of meer per stuk, die hij aan het garneren was. Wij gebruikten deze tijd ons te bekwamen in het raken van de door Jan verzamelde kringloopwinkelartikelen. Met Opa's buks werd de emmer een vergiet en de blikken kunstobjecten van een aan lagerwal geraakte kunstenaar. Romke had de Boyzzz een cassette cadeau gedaan. Een 28-delig messenset in luxe koffer. De set was van zijn moeder geweest en het verzoek was wel om hier waardig mee om te gaan. En een feest maal was het!! En papieren bordjes leeg, en lek. Pfff. Gelukkig waren en ook nog diverse spijzen in de vorm van groenvoer/sauzen en toeten met taartbodemsmaak toe. Maar wel makkelijk weg te snijden met de bingo set van Romke's moeke: Diny. Tijdens het uitbuiken informeerde Romke eens na de muzikale voorkeuren van Mr. Guide. Met stomheid geslagen kwamen wij er achter dat mr. Guide niet alleen van Eddy-Wally hield maar ook jaarlijks naar pinkpop ging en zeer recent een concert van MUSE bijwoonde. Hij vroeg of hij een verzoeknummertje mocht draaien. Wie waren wij om nee te zeggen. Na enig motorgeronk reed hij zijn volvo door de droge gracht het kamp in. Deuren sloegen open en daar schalde MUSE door de boxen. 'and i'm feeling,good!' . De koeien raakten spontaan van de leg. Tjaf-Tjaf vloog op naar het hiernamaals. Een dansje in de douw, een plasje in het veld. Muts op en door de slaap geveld. En weer dat mopje van Jan in ons hoofd. Hoe natter de beer....?

Zondag

De laatste dag alweer. Gezelligheid kent geen tijd. Raar dat deze dag altijd op Zondag valt. Maar niet getreurd. Geen zwaar ontbijt, de deurmatsteaks zaten nog danig in de weg. Omke schoot nog even uit de Broek, en terug in het kamp bleek dat al te zijn afgebroken. Na het afleveren de gemaakte afval berg, maakten we ons enige zorgen over het milieu, en dan niet dat waar Frans uit komt. Het voorstel is dan ook om volgend jaar gezamenlijk gebruik van Moeke Diny te maken en een eigen bordje en mok mee te nemen. Coffee Gileppe De La Eddy liet ons goed smaken op de weg terug. Vooral het likeurtje en de slagroom ernaast, welke Jan letterlijk achterover sloeg. Om toch nog iets van de mooie dag mee te pikken verplaatsten we ons terras voor de uitgang van de camping. Niet dat wij daar last van hadden maar wel de toeristen die op doortocht waren. Tijd om te betalen. Ook de economische crisis had hiertoe geslagen. Om de rekening moest gedubbeld worden. Kop of munt. Frans verloor, Jan moest betalen. Onderweg, in die heimat nog wat nieuwe Duitse taarten aangeschaft voor een redelijke prijs bij de backerei 'Kockartz' . Aus freude am verwöhnen! Nu ook al onze Deutsche euro's verbrast waren gingen we naar onze traditiegetrouwe chinees in Vaals.

Chinees.

Na een warm welkom en door de Chinees gemaakte groepsfoto was het tijd voor een woord van dank aan Mr Guide Hans. Na 20 jaar trouwe dienst en vriendschap, werd het wel eens tijd voor een presentje. (Tevens ook om de ook de volgende 20 jaar te waarborgen.) Omke deed dit op verzoek. Hij was tenslotte een van de twee die het kortst meeding. Onze penningmeester was erachter gekomen dat wij betalingsachterstand hadden en stelde voor dat wij de chinees voor onze rekening zouden nemen. Gelijk werden de menu's aangepast. Hiel eten? NEE! Meenemen en kolting. O, ja en even een 1 voor het eindbedrag op de rekening zetten. Toen Jan met deze bon geconfronteerd werd verslikte hij zich in de kroepoek. Omke maakte wederom zijn goudvis grap door een stuk wortel uit het aquarium in zijn mond te stoppen. Hierop werd zelfs het keukenpersoneel achter het doorgeefluikje weggetrokken. Na tekst en uitleg was het een chinees dijenkletsen van jewelste. Jij leuk mopje maken!! Ja, jij mooie lekening!! Nu de rekening 100 euro hoger uitviel, kregen we toch nog wat pecunia van de penningmeester. Na afscheid van Mr. Guide reden we huiswaarts. Terugkijkend en ondanks het gering aantal deelnemers. Was dit wel weer een zeer geslaagde editie. Naarmate de jaren verstrijken, stijgt het aantal smoezen om niet mee te gaan. Laatst gespotte redenen: Ook dit jaar is mijn zus weer jarig. (Roy) Ik heb mijn been laten inkorten. (Heel slechte smoes Jaap) Verstopte aders. (Beter zoeken dirk) Gestopt met roken. (en werken. Paul) Geen uitdaging. (We dagen je uit Johan) Computervirus? (Willem) Promotie (Dicky) Op de weduwe en de buurman naar Roemenië. (Jan)

Nu ook de Normaal (clubblad) ter ziele is gegaan hebben wij gemeend om toch onze avonturen op schrift te zetten voor het nageslacht en aanhangers. Mede omdat het af en toe ook heerlijk is om uit onze duim te zuigen. Niets is wat het lijkt maar de waarheid ligt in het midden. Rest ons nog een woord van dank. Aan de POV en met name Hennie "the Godmother of BHP".

Omke & Romke

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hooge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

Januari 2012 Vrijdag

Allen die willen sur5all vieren, moeten mannen met baarden zijn. Dus vol goede moed begonnen we twee weken van tevoren onze kin te verlengen. Maar drie dagen voor vertrek was de jeuk onhoudbaar en kwamen we allen gladgeschoren ten tonele. Zo moet het waarschijnlijk voelen als je daadwerkelijk platjes hebt. In tegenstelling tot vorige editie vertrokken we niet vanaf het terrein van de PI de Marwei, maar leek het ons beter om vanuit PI Leeuwarden te vertrekken. Vol verwachting klopte ons hart, want er was een grotere deelnemerslijst ingevuld als ooit tevoren. Maar verwachting is teleurstelling. Paul v/d Help kwam met een geldige doktersverklaring, en geheel volgens teleurstelling zei Johan H af. Ook omdat hij nog niet had betaald. Bleven de mensen die geen geldige reden hadden voor absentie over, nl Frans, Roy, Dirk, terug van weggeweest Dicky v H Benjamin Bernie, Henk V. Omke & Romke en Pensionaris Jan. Jan had inmiddels van zijn vrije tijd nuttig gebruik gemaakt door alvast de aanhang wagen in te pakken, bus te huren en hout te hakken. We konden gelijk weg, ook omdat dit keer zelfs Dirk op tijd was. Aangekleed en wel. Dat er de dag van tevoren flink getafeld was door sommigen werd ons bij het passeren van de slagboom pijnlijk duidelijk. Foei! Ter hoogte van afslag 17 klaarde de lucht enigszins en werd er weer voorzichtig door de neus ademgehaald. De eerste stop voor een bakje koffie was de bij de Goudreinet, afslag 27. Ook een die hard survivaller moet met zijn tijd mee en nog voor het tweede bakje koffie kreeg eenieder het bericht op zijn smartfone dat er een sneeuwstorm over de Ardennen trok. Amai!

Voorbij Utrecht klampte een lifter ons aan. Of hij een stukje mee mocht rijden. Zijn einddoel. Familiedag in Frankrijk. Omdat Dirk wat stillerjes voor in zat te genieten van weduwe Joustra, verzochten we de lifter om voorin plaats te nemen. Dirk had weer praat maar de lifter, Martijn genaamd, overstemde hem. Iets Unieks! Martijn was student en beheerde een omstreden website. Nadat de lifter bij een verlaten parkeerplaats was afgezet werd het liftprotocol ter discussie gesteld. Het was even zoeken in Eupen want de Aldi was verdwenen. Maar net als twee jaar daarvoor stond hij op dezelfde nieuwe plaats. Hier troffen we Mr Guide Hans. Commander Hans had promotie gemaakt bij the Walliby squad. Gekleed in een nordface outfit, een bril met ontspiegelde glazen en een Walliby baret, stond hij er netjes op. Klaar om modder te happen met de Boyz. Omke & Romke lieten het shoppen dit keer over aan de anderen. En winkel kar met twee treetje schultenbrau moest genoeg zijn. En dit bleek inderdaad ruim onvoldoende voor de eerste paar uren aan het kampvuur.

Tentje bouwen.

Wie wat bewaard heeft wat, en dus hadden we de gaten in het dakzeil net als andere jaren weer mee. Het kamp was dit keer tweemaal zo groot als voorheen. Na een uur of twee stond het kamp en het water menig een al in de schoenen. Deputy Dirk had opmerkelijk veel last van koude handen. Dit ging ook niet over gedurende de survival. Sterker nog, we hebben zijn handen het hele weekend niet gezien. Af en toe een wijsvinger. De kar moest het veld op getrokken worden. Maar door wie? Commander Hans had de motor van zijn Volvo opgeblazen, Henk hielp m daarbij, Dirk had koude handen, Roy had telefoon en Frans was niet helemaal lekker (maar dat wisten we al). Bleef Jan over want geen evenement zonder toeschouwers. Bernie en Dicky hadden het ook druk met het aan elkaar knopen van de laatste eindjes van het kamp en Omke met het maken van kiekjes. Als laatste leek het Dirk wel handig om de tweede aanhanger met de bus, die we met veel pijn en moeite het veld op hadden geduwd, op te halen. Echter liep de bus tot aan zijn assen in de drek vast. Met zijn allen achter de bus en met Dirk aan het stuur duwden we de bus, met de handrem er op, het veld af. Ook het terugduwen van de bus en de kar viel ons zwaar. Dit keer wel zonder de handrem erop. Vanwege de recessie en de alsmat stijgende olieprijs en de angst voor de hond van het houtboerke uit

Royempre (een borderline collie) hadden we zelf hout meegenomen. Jan had zelfs zijn schoorsteenmantel inclusief rook kanaal meegenomen. Ondertussen regende het vrolijk door. Er werd zelfs overwogen om een kano van het brandhout te maken, daar de stroom waar het kamp aan gelegen was, buiten zijn oevers trad.

Voeder tijd

Hier kwamen de kwaliteiten van Dicky naar voren. Was hij de vorige survival de kelner van het kamp, nu ontpopte hij zich als een alcoholvrije keukenprinses die van twee ajuinen, een kilo look en deurmata-karbonades een feestmaal wist te brouwen. En zoals de meeste kinderen moest Frans na de karbonades op bed. Het was tenslotte al 20 uur. De avond werd omlijst met wind en vooral veel regen. Het noodrantsoen wat Cmdr Hans nog bij de pomp had gehaald, samen met koelvloeistof en pleisters voor zijn Volvo vloeide rijkelijk. Jupiler uit de fles! Sigaren en sterke verhalen. Het verhaal van Jan en zijn buurman. Ook de reden waarom de survival van vorig jaar niet doorging. Op de fiets naar het Oostblok. Jan op een degelijke fiets. Buurman op een Piet-Pelle uit 1953. Slapen aan de rand van de afgrond. Fietsen over het randje. Eten bij onverstaanbare oostblokkers. Orgaanvlees naar binnen werken en weer verder. Over de snelweg waar het spaak liep. Geen praatpaal. Wel pratens maar onverstaanbaar. Op zoek naar een fietswinkel. Wel een waar ze spaken verkochten van een Piet-Pelle uit 1953. Geen nieuw wiel, nee nieuwe spaken. Buurman hechte daar waarde aan. Het verhaal kende ook nog geen happy end, want het einddoel werd niet gehaald. Met de Trientaxi retour enkele reis. Trientsje blij en buurman kon zich opmaken voor een nieuw avontuur. Een vechtscheiding. Gelukkig was de winnaar van de Voice of Holland ook nog niet bekend. De mensen die het interesseerde lagen al met hun mobieltje uit te slapen. Omke & Romke en Royompré kauwden rond middernacht nog een karbonade weg. Heerlijk voor het slapen gaan. En de regen drupte onverstoord door het lekke zeil.

Zaterdag

Na een onrustige nacht waarin Omkes longinhoud regelmatig op de proef werd gesteld door zijn lekke luchtbed. Was het een fris ontwaken. Dicky was alweer druk in de weer met een stevige uitsmijter gelardeerd met ajuinen spek & look. Een bodem moest worden gelegd voor de wandel tocht die vandaag op het programma stond. Gelukkig voelde Frans zich niet beter deze ochtend. Maar wel goed genoeg om ons naar de Mont-Rigi te brengen. Een van de hoogste bergen van het Ardennen massief (651 meter). Windkracht 7 en een naar-gevoels temperatuur van ver onder de pijngrens. Tenminste als je überhaupt nog ergens gevoel had. Cmdr Hans deed zijn best om nog iets te voelen. Na 50 meter tegen de snijdende wind en over houten vlonders te hebben gelopen stak hij zijn benen dwars door het verrotte hout en draaide zijn knieschijven een kwartslag naar buiten. En weer door! Onderweg raakte cmdr Hans het spoor bijster. Het leidde ons langs een grafmonument van een echtpaar die dat ook was overkomen. We hielden de moed erin met windkracht 7 en hagel in het gezicht. We liepen door het bos op zoek naar een propeller van een gestrande Dakota uit '43. (Tien jaar later rolde de eerste fiets uit de fabriek van Piet-Pelle. Maar dat terzijde.) Die Dakota hebben we helaas niet gezien, maar cmdr Hans hield de moed erin door ons wetenswaardigheden over de omgeving en historie te vermelden. Ook de in de buurt liggende offersteen ging aan onze neus voorbij. Het viel ons op dat Dicky onopvallend achteraan liep. Hij was zichzelf al drie keer tegengekomen. Hulp van de bezemwagen inroepen was geen optie. Iedereen had wel een smartphone maar niemand had bereik. En de bestuurder van de bezemwagen was het hele weekend al afwezig en onbereikbaar. Gelukkig kwamen we bij een bekende afslag waar we verkeerd liepen. Even was het bezoek van een kroeg met aanlokkelijk sanitair optioneel, maar de meerderheid koos ervoor om het hazenpad te nemen. Een uur later dan we gedacht hadden kwamen we terug in het kamp. De Bus stond netjes tot aan de assen geparkeerd in de blubber, op 10 centimeter van het hek en 400 meter van het kamp. Gelukkig had Frans het niet koud gehad en zich niet druk gemaakt om de hout- en drankvoorraad. Wij daarentegen hadden het koud waren nat en maakten ons zorgen om de drank en hout voorraad. Spontaan wist Cmdr Hans te vertellen dat hij een feestje had bij zijn vader. Zijn vriendin haar schildpad werd volgende week 93 en vierde zijn bar mitswa. Cmdr Hans zag de bui al hangen. En die hing er ook. Al twee dagen. Het bier was bijna op en ook de koffie en koek. Echter voelde niemand zich genegen om de voorraden aan te vullen. Er moesten inrichtingsonderhandelaars aan te pas komen om Dicky en Henk aan te wijzen om te halen. Ook was er drank in het spel maar dat kon nooit veel zijn gezien de schaarste. Toen na een uurtje de voorraden weer op peil waren en de haas in de pot lag te pruttelen, kwam eenieder weer wat op temperatuur. De Frans(e) keuken deed zijn best om een culinair hoogstandje te bereiden. Dirk deed zich te goed aan wat buitenlands gedestilleerd wat resulteerde in een prachtige vrije val vanuit zijn stoel. Even waren we bang dat hij zijn wijsvinger had gekneusd maar gelukkig zaten zijn handen nog in zijn zakken. Bernie Brinker maakte zich inmiddels zorgen over de stijgende waterlijn en zijn aangrenzende slaapzak. Jan had bloed bij de tenen en een vastgeplakte sok. Frans zijn naam was haas en lag alweer in coma, Dicky bereidde wederom een heerlijke drie gangen maaltijd. Henk vertelde honderduit over een boink 747. Omke fluisterde ondertussen Dirk wat in zijn oor. Dicky vertelde wie de winnaar van de Voice was. Bij ons was dat Dirk. Royompre probeerde een stuk haas te nuttigen tijdens een bel spelletje. Romke toverde een muziekdooze uit zijn tas. De verhalen kwamen en gingen van vreugd tot verdriet. En dat soms binnen 3 minuten. Een tijdelijke gemeenschap waarin iedereen gelijk is behalve de loonschalen. Vooral de loonschalen! De duck tape ging van hand tot hand. De regen vond zijn weg door de gaten van het dakzeil. Vooral daar waar geen ducktape zat. Al vroeg ging de eerste ploeg naar bed. De sleeping beauty's waaronder Bernie Brinker. Waarschijnlijk dat de zon in Grun eerder onder gaat dan in het beloofde land. Royompré stelde voor om de nacht over te slaan. Mission impossible want om twee uur hield dj Romke het voor gezien. Omke

blies voor de 3e keer zijn luchtbed op en vond Romke naast zijn luchtbed. Badend in een plas. Hemelwater! Twee uur later vond ook Romke zichzelf in de plas op de grond en is steenkoud zijn matras weer opgekropen!

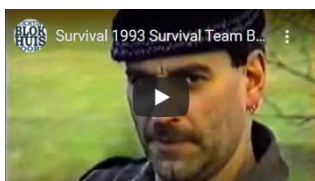
Zondag

Het leek even droog te worden maar gelukkig gebeurde dat niet. Cmdr Hans onthaalde ons met een Frans ontbijt. Lekker Broodsjus wachtend op omelet met ajuinen en look. Henk demonstreerde ons zijn Hans Klok act. Drie kwartier lang zat hij onder een deken. Totaal onzichtbaar voor de buitenwereld! Na twee paracetamol kwam de ontknoping. Hij had genoeg aan zijn hoofd waaronder een deken. Met de broodsjus achter de kiezen en shoarma tussen de tanden moest het kamp op worden gevouwen. Zo gebeurde. De schoenen kregen nog een laatste poetsbeurt in de beek en op naar de Chinees. Het was tenslotte ook alweer bijna 12 uur en voor het eerst droog. Na een feest der herkenning en ontlasting schoof eenieder aan voor een kostelijk maal. Wel met korting, stokjes en hete sambal!

Toen nog een groepsfoto met ping en pong voor de bewijsvoering haasten we ons voor langs de lijn in de bus. Dat was het wel zo'n beetje. Groningen verloor de wedstrijd en omstreeks acht uur waren we weer thuis. Omke en Romke

Video verslagen Survival Team Blokhuispoort

Survival Team Blokhuispoort. De boys van "De Blokhuispoort", survival in de Hooge Veenen Belgische Ardennen. Survivaltraining door Johannes Langohr.

1993

1993

1993

1994

2004

2009

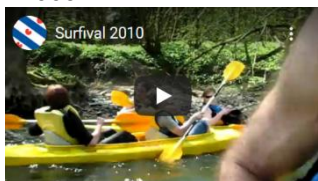
2012

2012

2010

2010

2012